

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Loro Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 778

HET PARIJSCH AVONTUUR.

20 Cent

de man was nu spoedig overmeesterd.

NIEUWE SERIE

HET PARIJSCH AVONTUUR

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

PROFESSOR LYNCH GEEFT ZIJN BEVELEN.

In een der oudste huizen van de Holborn-street te Londen woonde sedert een jaar een man over wiens eigenlijk beroep de burens het nog niet eens waren, ofschoon het onmogelijk kon gezegd worden, dat zij er niet genoeg over spraken.

Reeds hadden zij den concierge van het huis herhaaldelijk trachten uit te vragen, en dan deed de man geheimzinnig en liet zich in vage termen uit, maar de waarheid zal wel geweest zijn, dat de brave man zelf zeer weinig van zijn huurder afwist.

Hij kende alleen diens naam.

Professor James Lynch, zoo luidde de naam van den bewoner van het huis.

Soms was hij weken achtereen afwezig.

Dan las men menigmaal zijn naam in de verslagen van de dagbladen over een of andere belangrijke lezing, welke hij in een of andere groote stad van Engeland, maar ook menigmaal in het buitenland hield.

Het was zeker, dat professor Lynch een beroemdheid was.

Herhaaldelijk werd zijn naam genoemd, als er sprake was van een of andere belangwekkende ontdekking op het gebied der natuurkunde, der chemie en der plantenleer.

Dan verscheen hij plotseling weer, blijkbaar om zijn onderzoekingen voort te zetten in het laboratorium, dat hij in een der grootste vertrekken van het huis had ingericht.

De professor ontving zeer weinig bezoek, en

als hij het ontving dan was het zeer laat in den avond, een omstandigheid, die niet onopgemerkt was gebleven, maar waarom de buurt zich niet verder bekommerde, vooral omdat alle bezoekers tot het mannelijk geslacht behoorden.

Professor Lynch zelf was er zeker de man niet naar om aanraking met zijn burens te zoeken.

Hij ging steeds zijns wegs met gebogen hoofd en blijkbaar diep in gedachten verzonken.

Als hij somwijlen het gelaat ophief, zag men een paar gitzwarte schitterende oogen, die diep in hun kassen lagen, half verborgen onder zware wenkbrauwen.

De professor scheen echter, ondanks zijn schijnbaar eenzelvigen aard, vrij veel in de groote wereld te vertoeven.

Althans zijn naam werd nog al eens genoemd in de verslagen, welke de Londensche bladen van de partijen in de hoogste kringen gaven en waarbij zij nooit nalieten een lijstje van de meest bekende en beroemde aanwezigen te geven, op het gebied van financiën, kunst of wetenschap.

Over het algemeen werd professor Lynch voor een zonderling gehouden.

En toen de buurt langzamerhand aan zijn manieren gewend was, nam zij hoe langer hoe minder notitie van hem.

Op een avond in het laatst van Juli zat de professor in zijn laboratorium.

Het was buitengewoon warm en Lynch had zijn jas uitgetrokken.

Hij was in zijn hemdsmouwen doende aan een groote tafel, die dicht bij een der groote ramen geschoven was, die op de Holbornstreet uitzagen.

Blijkbaar was hij verdiept in een of andere moeilijke proef, die al zijn aandacht vergde.

Op een klein spirituslampje op een hoek van de tafel borrelde een bruin vocht in een klein pannetje.

Van tijd tot tijd nam professor Lynch het van de vlam en goot iets van den inhoud in een klein maatglas.

Nu en dan raadpleegde hij zijn horloge.

Nu schonk hij den inhoud van het maatglas in een kleine glazen distilleerkolf, waaronder hij eveneens een klein spirituslichtje ontstak.

Op dat oogenblik ging de huisbel over.

Lynch keek op.

Hij hoorde hoe de oude huisknecht naar de buitendeur slofte, hoe deze geopend werd en weer dichtviel.

Toen naderden voetstappen, die achtereenvolgens de drie trappen opklommen en eindelijk stil hielden voor de deur van het laboratorium.

Lynch hield de oogen strak op de deur gevestigd en riep met krachtige stem: „binnen”, toen er eenige malen op bijzondere wijze op de deur geklopt was.

De deur ging open en twee mannen traden het vertrek binnen.

Zij waren met verfijnden smaak gekleed.

Hun avondtoilet was blijkbaar afkomstig van een der beste kleermakers te Londen.

Zij droegen fijn schoeisel, hagelwitte overhemden en een laag soiréevest van lichtgele zijde.

Beiden droegen een monocle in het rechteroog en rookten een fijne Turksche sigaret.

De laatst binnengekomene sloot de deur zorgvuldig achter zich en daarop namen beiden hun hoed af en bleven in eerbiedige houding voor professor Lynch staan.

— Gij zijt vijf minuten te laat, Bushgrave en Silverstone, klonk de stem van professor Lynch, terwijl hij zijn zwarte oogen beurte- lings op de beide bezoekers vestigde.

— Neem het ons niet kwalijk, meester! stamelde de oudste van de beide mannen met een bleek opgezet gelaat, dat met diepe rimpels doorploegd was. Het was buiten onze schuld, nietwaar Silverstone? Wij zijn tegen onzen wil opgehouden.

— Het is goed! zeide Lynch kortaf. Gij weet echter wel, dat ik op nauwkeurigheid sta bij mijn ondergeschikten. Bij een onderneming als de onze, die haar vertakkingen over de geheele wereld heeft, kan men geen onregelmatigheden dulden. Ga zitten!

De beide mannen namen plaats en keken vol verwachting naar den man, dien Bushgrave als meester had aangesproken.

Lynch bleef bij zijn tafel staan, wierp nog een blik op de overhaalkolf en trommelde zachtjes met zijn lange, beenige vingers op het tafelblad.

Toen vroeg hij, terwijl hij zich tot den oudste van de beide bezoekers richtte:

— De zaak in de villa van Graaf Sunderham is naar ik hoop goed afgelopen?

— Ja meester! antwoordde Bushgrave.

— Hoeveel? vroeg Lynch.

— Ongeveer tien duizend pond, meester!

— Tien duizend slechts? riep de professor toornig uit. Hoe is dat mogelijk?

Bushgrave boog het hoofd en antwoordde bijna onhoorbaar:

— Ik geloof dat de mannen hun datum niet goed gekozen hadden! Pas eenige dagen later zou de Graaf zijn pachters ontvangen, die het bedrag van hun pacht mee zouden brengen.

Professor Lynch wierp den spreker een minachtenden blik toe en zeide toen op kouden toon:

— En dat noemt gij dus een zaak die goed is afgelopen? Ik had op minstens veertig of vijftig duizend pond sterling gerekend. En gij wilt leden zijn in een internationale dievenbende, waarvan ik het intellectuele hoofd ben? Het mocht wat! John Raffles alleen steekt u allen met elkander de loef af.

Bushgrave wilde een tegenwerping maken, maar de professor legde hem met een kort gebaar het zwijgen op.

— Spreek mij niet tegen, beval hij. Gij weet zeer goed, dat ik de waarheid spreek! Ik ben niet karig met lof, wanneer gij uw taak goed vervult, maar halfheid duld ik niet. Het is bespottelijk, dat men niet behoorlijk onderzocht heeft wanneer er veel geld in de brandkast van Graaf Sunderham aanwezig is! Nogmaals — John Raffles zou nooit zulk een domheid begaan!

Plotseling hield hij op en boog zich voorover naar het openstaande raam.

Toen ging hij zonder een woord te spreken naar de deur en drukte op den electrischen knop, die zich daar bevond.

Een oude bediende met een onnoozel gelaat trad binnen.

— Joseph, daar roept een jongen op straat met kranten! zeide Lynch. Ga er aanstonds een koopen, vlug wat!

De bediende verdween en liep zoo haastig hij kon de trap af.

Lynch begon het vertrek op en neer te loopen, terwijl hij zijn donkere schitterende oogen onafgebroken op het gelaat zijner bezoekers gevestigd hield.

Binnen enkele minuten keerde de bediende weer terug met een nummer van de „Daily Mail” in zijn handen.

Lynch nam hem het blad af en sloeg het

haastig open, terwijl de bediende het vertrek weer verliet.

— Cuorpo di Liga! siste de professor tusschen de tanden, toen hij eenigen tijd gelezen had. Ik vreesde er wel voor. Als ik niet zelf het plan voorbereid en uitwerk, loopt alles in het honderd.

De beide bezoekers zaten sidderend op hun stoel en keken met bleek gelaat naar den man vóór hen, die nu met de krant tot een prop gebald in zijn vuist vóór hen stond.

— Wat is er gebeurd, meester? waagde eindelijk Silverstone te vragen.

— Wat er gebeurd is, mijn waarde? vroeg Lynch ironisch. Wel, de geheele partij zit al achter slot en grendel!

— Niet mogelijk! riep Bushgrave ondanks zichzelf uit.

— Niet mogelijk? herhaalde Lynch, terwijl hij den spreker een vlammenden blik toewierp. Gelooft gij mij soms niet, moet ik u het bericht van a tot z voorlezen? Onze drie mannen zitten op het oogenblik achter de tralies. En door wiens toedoen, denkt gij?

Bushgrave en Silverstone antwoordden niet, maar wierpen elkander een hulpeloozen blik toe.

— Door toedoen van John Raffles! schreeuwde Lynch, terwijl hij zulk een woedenden slag op het tafelblad gaf, dat de maatglazen begonnen te dansen.

— Maar hoe is dat mogelijk? vroeg Silverstone fluisterend, terwijl hij een schuwen blik op den professor wierp.

— Dat kan ik je niet zeggen! Het gaat mijn verstand te boven! siste Lynch. Trouwens weet Baxter het waarschijnlijk zelf niet! Zijn rechterhand, inspecteur Sullivan, vond hedenmorgen, toen hij op het bureau kwam, een briefje op zijn tafel, dat onderteekend was met de letters J. R. en dat daar op raadselachtige wijze was neergelegd! En in dat briefje noemde Raffles niet alleen de namen onzer mannen, die de inbraak gepleegd hadden, maar ook het huis, waar de politie hen zou kunnen vinden en, wat haast ongelooflijk klinkt, tot op een shilling na, het bedrag, dat zij van eigenaar hadden doen veranderen.

Bushgrave en Silverstone lieten zich, alsof zij het hadden afgesproken, tegelijk achter in hun stoel vallen.

Een haast bijgeloovige vrees spiegelde zich op hun gelaat af.

Zij hijgden naar adem en konden geen woorden vinden.

Lynch wierp hun een verachtelijken blik toe en gooide het dagblad met een woedende beweging in een hoek van het vertrek.

Toen kneep hij de dunne lippen opeen, ging wijdbeens voor de beide mannen staan, plukte eenigen tijd zwiigend aan de ijle, maar lange sik, die hem tot bijna halverwege de borst reikte, en zijn oogen vlamden onheilsPELLend in

zijn lichtgebruind gelaat, toen hij op doffen toon zeide:

— Luister eens hier! Dat kan niet zoo voortduren! Ik had u juist hierheen ontboden, om u over dien John Raffles te spreken. Hij is te veel op deze wereld. Gij begrijpt, wat dat zeggen wil? *Hij is te veel!* Ik heb eenige dagen geleden met dien man te doen gehad, en ofschoon mijn trots er onder lijdt het te moeten bekennen, zoo gebiedt toch de waarheid, te zeggen, dat ik hem toen door mijn eigen domheid heb laten ontsnappen! Ik had mijn doods-vijand tusschen deze beide handen — en nog heb ik hem laten ontkomen!

Met deze woorden stak Lynch zijn lange, krachtig gespierde armen omhoog, en schudde de beide gebalde vuisten.

Het schuim was hem onder het spreken op de lippen gekomen en zijn neusvleugels trilden heftig.

Er lag zulk een verschrikkelijke uitdrukking in zijn oogen, dat Bushgrave en Silverstone onwillekeurig van hun stoel opstonden, als waren zij op het punt de vlucht te nemen.

Maar Lynch had spoedig zijn kalmte herwonnen.

Zijn stem klonk dof, toen hij hernam:

— Die man mag ons niet langer in de wielen rijden! Lang geleden heeft een van onze afdelingen te Parijs eens getracht hem als haar lid aan te werven. Die poging is jammerlijk mislukt, evenals een dergelijke hier in Londen! John Raffles was onafhankelijk, en hij wilde dat tot iederen prijs blijven! Misschien zou ik hem dit niet eens hebben euvel geduid, als hij naderhand niet een aanzienlijk aantal onzer mannen onschadelijk had gemaakt. Hij wist wel niet, dat zij indirect onder mijn bevelen stonden, maar dit doet aan de zaak niets af! Door welke middelen ik hem ongeveer een week geleden in mijn macht wist te krijgen, raakt u niet! Maar die man moet door den duivel in persoon worden bijgestaan — hij beschikt over middelen en krachten, waarvan ik mij geen voorstelling kan maken. Kort en goed — hij moet uit den weg geruimd worden! Ik wil, dat hij voor goed verdwijnt. Of hij het onwillens doet of met opzet — ik weet het niet, en het kan mij ook niet schelen: hij rijdt ons in de wielen en dat is mij reden genoeg om hem te bestrijden, tot een onzer het onderspit heeft gedolven. Daarom liet ik u beiden hier komen!

Er ontstond een korte stilte, gedurende welke men niets hoorde dan het zachte suizen van de Bunzenbranders onder eenige retorten.

— Wat moeten wij doen, meester? vroeg Bushgrave toen op gedempten toon.

— Gij moet allereerst de identiteit van Raffles zien uit te vorschen. Zoolang wij die niet kennen, zal het ons bijna even moeilijk

zijn hem te vinden als het aan de politie was!

— En vervolgens, meester?

— Vervolgens doodt gij hem! antwoordde Lynch op koelen toon en zonder zelfs de wimpers te bewegen. Gij kunt daartoe gebruik maken van de talloze middelen, waarover onze vereeniging beschikt! Gij weet, dat wij politie-agenten, zoowel als kellners, demi-mondaines en winkeljuffrouwen, croupiers, kassiers, kamentiers en typistes in onzen dienst hebben! Gij kunt over auto's, paarden en motorfietsen beschikken, zooveel gij wilt! Gij weet, dat wij duizenden spionnen hebben, over de geheele wereld verspreid en dat zij verplicht zijn u alle mogelijke inlichtingen te verschaffen, zoodra gij slechts een afdruk van mijn zegelring laat zien.

Kortom, alles wat menselijkerwijs mogelijk is, zal gedaan worden, om u bij uw onderzoek behulpzaam te zijn. Op geld behoeft gij volstrekt niet te letten, want al zou het mij een millioen kosten, ik wil, dat Raffles verdwijnt! Ik weet wel, dat gij met u beiden niet in staat zijt iets tegen hem uit te richten, maar gij kunt u een heel leger medewerkers verschaffen.

Neem er honderd — neem er duizend — neem er desnoods tienduizend als het noodig mocht zijn. Zoek Raffles hier in Londen en als gij hem hier niet vindt, reis dan geheel Engeland door! Steek mijnentwege het Kanaal of den Oceaan over, maar breng mij het bericht, dat gij hem gevonden hebt — dood of levend!

Weer werd het even stil.

Toen stonden de beide bezoekers op.

Bushgrave nam zijn hoed van de tafel, waarop hij hem had neergezet, en zeide kalm tot Silverstone:

— Wij zullen gaan, makker! Onze meester heeft ons een groote onderscheiding laten wedererven!

— Dat geloof ik ook, Bushgrave! zeide Silverstone. En wij zullen trachten ons die onderscheiding waardig te toonen!

— Gij hebt den zegelafdruk? vroeg Lynch.

— Ja, meester!

— Vaarwel dan! Of liever tot ziens! Ik hoop, dat gij spoedig zult slagen!

De beide mannen bogen zwijsend voor hun meester, den grootsten misdadiger van deze eeuw, en verlieten het vertrek!

HOOFDSTUK II.

RAFFLES KRIJGT EEN GEWICHTIGEN BRIEF.

Op den morgen van den dag, waarop dit voorviel, zaten John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand in de eetzaal van de prachtige villa, welke de Groote Onbekende, onder den naam van Lord William Aberdeen, sedert jaren in de Cromwellstreet bewoonde.

De tafel was gedekt met een overvloedig echt Engelsch ontbijt: ham en eieren, geroosterd brood, sardines, koud vleesch, gebakken visch en Hollandsche kaas.

De beide vrienden waren bezig met het sorteren van de post, welke Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap, zoeven had binnengebracht.

Plotseling slaakte Raffles een zachten kreet.

Charles keek van zijn eigen brief op en zag, dat het gelaat van zijn vriend een droevigen trek vertoonde.

— Wat is er? vroeg de jonge man.

— Een mijner oudste vrienden schrijft mij, dat hij zijn einde voelt naderen. Hij wenscht mij bij zich te zien.

— Hoe is zijn naam? vroeg Charles zacht.

— Jean de Vallois!

— Is hij oud?

— Een jaar of vijftig!

— Veel ouder dan jij dus!

— Ja, maar toch harmonieerden wij uitstekend met elkander! Hij had een edele natuur en ofschoon hij zeer rijk was, besteedde hij het grootste gedeelte van zijn tijd niet aan rijden en rossen, zooals helaas maar al te veel rijken doen, maar aan wetenschappelijke onderzoekingen, die vaak tot zeer groote resultaten hebben geleid!

— Ik geloof toch niet, dat ik zijn naam op wetenschappelijk gebied vaak heb hooren noemen! meende Charles.

— Dat is niets te verwonderen! hernam Raffles op bitteren toon. Hij had de gewoonte om aanstonds zijn ontdekkingen aan werkelijke professoren mede te deelen, en deze wisten meestal niets beters te doen, dan direct voort te borduren op wat Jean de Vallois ten koste van grooten arbeid en veel nadenken had verkregen, en dan het resultaat voor hun eigen werk uit te geven!

— Schandelijk! riep Charles verontwaardigd uit.

— Ja, dat mag je wel zeggen! En toch dacht mijn vriend zelf er volstrukt niet zoo over. Hij glimlachte maar, als ik hem er opmerkzaam op maakte en herhaalde telkens: „wat doet het er toe, als mijn onderzoekingen slechts ten

bate van de menschheid komen?"

— Maar waaraan lijdt hij dan, dat hij op het uiterste ligt? vroeg Charles vol belangstelling.

Raffles haalde de schouders op.

— De kwaal zijner moeder! zeide hij zachtjes. Zij is aan een longziekte overleden. Ik wist, dat hij niet sterk was, en eigenlijk verwondert het mij, dat hij dezen leeftijd nog bereikte. Het is waar, dat hij zeer sober leefde en zich streng aan de voorschriften van zijn dokter hield. Niet voor zich zelf, maar ter wille van zijn wetenschap.

— Is hij getrouwd?

— Zijn vrouw is een paar jaar geleden gestorven!

— Heeft hij kinderen?

— Slechts één — een dochter, Suzanna, die nu ongeveer 17 of 18 jaar moet zijn.

— En denk je er heen te gaan?

— Dat spreekt toch vanzelf! antwoordde Raffles, terwijl hij onmerkbaar zijn schouders ophaalde.

— Mag ik je vergezellen?

— Ik verlang niets liever! Dat reisje zal je ook goed doen, want wij hebben na ons jongste avontuur met dien schurk van een Lynch, wel wat afleiding noodig!

— Wanneer wilde je vertrekken?

— Nog heden!

— Zullen wij met de gewone boot gaan?

— Neen, ik wil zoo veel mogelijk haast maken. Wij zullen de snelste motorboot nemen en Henderson kan ons met de auto achterna komen!

— Nog een vraag — kent Jean de Vallois je als Lord William Aberdeen?

— Neen, ik had dien naam toen nog niet aangenomen. Ik was voor hem eenvoudig Edward Lister, zonder meer! Hij zag, dat ik zeer groot belang stelde in zijn onderzoekingen en dat bracht ons nauw tot elkander. Ik voor mij, stelde zijn karakter zeer hoog! Zulke mannen als hij, zijn met een lantaarntje te zoeken, beste Charles.

Raffles stond zuchtend op, liet den brief in zijn zak glijden en liep langzaam het vertrek op en neer.

— Maar zeg eens, beste Edward! merkte Charles levendig op. Hoe is het mogelijk, dat een brief, die aan Edward Lister geadresseerd is, hier aan huis bezorgd wordt?

De Groote Onbekende glimlachte flauwtjes.

— Edward Lister leeft nog voor zeer weinig menschen in het kleine stadje, waar hij eertijds vertoefde. Onder die weinige menschen zijn er een paar zeer vertrouwden, die de enkele brieven welke Edward Lister ontvangt, onder couvert doorzenden aan niemand anders dan aan mijn braven Gaston!

— Nu, dan is het geheim goed bewaard! merkte Charles lachend op.

— Nietwaar? En laat ons nu maar spoedig alles voor onze reis in gereedheid brengen, want ik verlang er naar mijn vriend terug te zien.

— Is het lang geleden dat je hem gesproken hebt?

— Ongeveer drie jaren! Ik heb hem toen een bezoek gebracht op zijn klein landgoed onder den rook van Parijs.

De beide mannen begaven zich nu spoedig naar hun slaapkamer, teneinde alles voor de reis in gereedheid te brengen.

Vervolgens ontbood Raffles door de huis-telefoon zijn trouwen chauffeur Henderson.

Deze, een reus van een kerel, met een hals als een stier en trouwe blauwe oogen, trad spoedig daarop het vertrek binnen.

Hij bleef onbeweeglijk staan, om de bevelen van zijn meester te vernemen.

— Luister eens, Henderson! zeide Raffles vriendelijk. Wij vertrekken nog dezen middag naar Frankrijk. Je moet aanstonds de groote motorboot gereedmaken en zorgen, dat wij over een uur kunnen vertrekken. Vervolgens bespreek je zelf plaats op de eerst vertrekkende boot naar Calais en volgt ons met een van de groote auto's. Ik moet een snellen wagen hebben!

Henderson boog zwijsend, ten teeken, dat hij het bevel begrepen had.

Daarop verliet hij het vertrek weer en Raffles wist nu, dat zijn orders strikt zouden worden uitgevoerd.

Binnen korten tijd hadden zij de voorbereidselen voor hun vertrek beëindigd.

Raffles gaf Gaston de noodige orders en daarop verlieten de beide vrienden de villa en namen in de auto plaats, waarin Henderson de bagage reeds had overgebracht.

In snelle vaart reden zij naar de Theemskade, waar, dicht bij de Theemsbrug, een fraaie en zeewaardige motorboot in haar boothuis lag te wachten.

De bagage was spoedig overgeladen en Raffles en Charles namen in de boot plaats, nadat deze voor een kleine aanlegsteiger was gesleept.

— Wanneer vertrekt de volgende boot? zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur.

— Over twee uren, Mylord!

— Nu, dan hebben wij minstens drie uren gewonnen! zeide Raffles tot Charles, die den motor had nagezien en zich reeds met den kleinen haak gewapend had om het ranke vaartuig af te duwen.

— Moet ik naar Parijs rijden, Mylord? vroeg Henderson.

— Ja!

— Moet ik naar het Grand Hotel rijden, of logeert gij daar dezen keer niet!

— Neen, Henderson, ditmaal zullen wij onzen

intrek nemen in mijn klein landhuis in Neuilly. Je weet het toch te vinden?

— O zeker, Mylord! Het ligt dicht bij de Seine aan den Boulevard Bourdon.

— Dan is het in orde, Henderson! Tot ziens in Neuilly!

Raffles nam naast Charles in de motorboot plaats en greep het kleine stuurwiel en den handel, waarmede hij den motor in beweging kon brengen.

Charles zette de boot af en het volgende oogenblik zwiepte de bronzen schroef van het bootje het gele water van de Theems tot schuim.

Met groote snelheid voer het de Theems af en had spoedig de monding van de groote rivier bereikt.

Raffles verhoogde de snelheid van het ranke scheepje nu nog aanzienlijk en spoedig bevond het zich in het Kanaal en zette koers naar Calais, waar het eenige uren aan de kade meerde.

Raffles gaf bij de douanen den naam van Edward Lister op en liet de motorboot toen naar een van de boothuizen van de Jachtclub brengen.

Een uur na hun aankomst vertrok er een trein naar Parijs, waar zij om vijf uur in den middag aankwamen.

De beide vrienden dineerden in een restaurant aan de Groote Boulevards en onder-tusschen deelde Raffles nog eenige bijzonderheden uit het leven van Jean de Vallois aan Charles mede.

Hij woonde thans in de voorstad Boulôgne aan de Avenue Victor Hugo, niet ver van den Boulevard d'Auteuil.

— Zullen wij er vanavond nog heen gaan? vroeg Charles.

— Zonder eenigen twijfel! antwoordde Raffles. Ik ben er op gesteld mijn vriend zoo spoedig mogelijk te zien. Ik meen uit zijn brief te hebben begrepen, dat hij mij een gewichtigen dienst te vragen heeft en dien weigert men niet aan een stervende!

Zoodra zij hun diner beëindigd hadden, riep Raffles een huur-auto aan en gaf den chauffeur het adres van Jean de Vallois op.

De chauffeur keek eenigszins zuur, toen hij vernam welken afstand hij moest afleggen, maar de belofte van een goede fooi bracht hem

spoedig tot andere gedachten.

Bijna een uur later hield de auto stil voor een fraai, ouderwetsch huis omgeven door een kleinen tuin.

Een bejaarde tuinman was bezig met het schoonharken van de paden.

Van tijd tot tijd stond de oude man stil en leunde op zijn hark, terwijl hij droevig voor zich uit keek.

Toen hij de auto hoorde stilstaan en twee heeren op het hek zag toekomen, kwam hij haastig aanloopen, om te zien, wie de bezoekers waren.

Plotseling slaakte hij een kreet van blijde verrassing.

— Zijt gij het, mijnheer Edward? riep hij uit. O, wat een geluk dat gij gekomen zijt! Mijn meester verlangt zoo naar u!

De tranen kwamen den ouden man in de oogen, terwijl hij deze woorden sprak.

— Hebt gij mij herkend, mijn brave Henri? vroeg Raffles, terwijl hij zijn hand op den arm van den ouden tuinman legde.

— Dat spreekt vanzelf, jijnheer! Wie u eenmaal gezien heeft, die vergeet u zoo spoedig niet!

Charles glimlachte toen hij deze woorden hoorde!

En hij bewonderde opnieuw de bekwaamheid, waarmede zijn vriend zich wist te gri-meeren!

Het was zeker drie jaar geleden sedert Raffles deze rol vervuld had en toch geleek hij blijkbaar nog sprekend op den Edward Lister van destijds.

De beide vrienden waren binnengetreten en de tuinman had het hek weer gesloten.

— Hoe staat het met de ziekte van mijn ouden vriend? zoo wendde Raffles zich tot den tuinman, terwijl zij het smalle tuinpad volgden dat naar de voordeur liep.

De oude Henri schudde droevig het hoofd.

— Ik vrees voor het ergste, mijnheer Edward! De dokters geven geloof ik maar heel weinig hoop. Hun gelaat stond vanmorgen zeer ernstig! Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar ik geloof, dat gij juist bijtijds zijt gekomen om zijn meester de oogen te sluiten.

HOOFDSTUK III.

HET VERZOEK VAN DEN STERVENDE.

De huisdeur stond open en Charles en Raffles traden binnen.

De eerste trad op den Grooten Onbekende toe en zeide zachtjes:

— Luister eens, Edward! Je oude vriend is stervende, en ik ken hem niet! Ik zal hier blijven en wachten op je terugkomst. Het zou van mij zeer onbescheiden zijn, als ik met jou

binnentrad!

Raffles antwoordde niet, maar drukte Charles de hand.

Deze nam op een der breede banken plaats, die langs de muren van de vestibule stonden, terwijl Raffles zich tot een bediende met wit haar en een gebogen rug richtte, die juist de breede trap kwam afdalen, welke aan het einde van de vestibule naar de eerste verdieping leidde.

Ook hij was blijkbaar reeds lang in dienst van Jean de Vallois, want hij herkende den bezoeker dadelijk, en verzocht hem op eerbiedigen toon, hem te willen volgen.

Raffles knikte Charles nog eens toe en schreed toen achter den bediende aan, de prachtige eikenhouten trap op.

Op de eerste verdieping bleef de bediende staan voor een breede witgelakte deur en klopte zachtjes aan.

Een meisjesstem riep: „Binnen!”

De bediende opende de deur en Raffles hoorde hoe zijn bezoek werd aangekondigd.

Dadelijk daarop klonken lichte en snelle voetstappen, de deur werd verder opengedaan en een allerliefst meisje met goudblond haar en prachtige blauwe oogen strekte Raffles beide handen tegemoet en trok hem in het vertrek.

Dadelijk bemerkte Raffles aan de bedompte lucht, die er hing, dat hij zich in een ziekenkamer bevond.

Het vertrek was slechts verlicht door een groote electrische staanlamp, in een hoek van het fraai gemeubelde vertrek, waarvan alle wanden bijna geheel door boekenkasten waren ingenomen.

In denzelfden hoek, met den rug naar de lamp gekeerd, zat een man van omstreeks vijftig-jarigen leeftijd met een bleek, fijn geteekend gelaat in een gemakkelijken stoel.

Ofschoon het buiten zeer warm was, waren zijn beenen en bovenlichaam in een zware reisplaid gehuld.

Zijn hoofd lag achterover op de stoelleuning en hij had de oogen met een verlangende uitdrukking naar de deur gericht.

— Daar ben ik, mijn goede Jean! zeide Raffles vol aandoening, terwijl hij op den stoel toetrad, waarin de zieke gezeten was.

Deze hief langzaam een zijner vermagerde handen op, die hij niet zonder moeite onder de plaid had weggetrokken en reikte ze Raffles toe, die ze vol bewonderende genegenheid drukte.

— Ik dank je, Edward! zeide de zieke met zwakke stem. Ik had niet durven hopen, dat je zoo spoedig reeds zoudt zijn gekomen. Je kunt mijn brief onmogelijk vroeger dan hedenmorgen ontvangen hebben.

— Dat is ook zoo! hernam Raffles eenvoudig. Maar ik heb natuurlijk mijn eigen motorboot

genomen en ben dadelijk vertrokken! Had je iets anders verwacht?

De zieke schudde langzaam het hoofd en zeide glimlachend:

— Nu, eerlijk gezegd, niet! Ik ben je zeer dankbaar, dat je zoo snel aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven, want het loopt met mij af, Edward!

Uit een anderen hoek van het vertrek werd een half onderdrukte snik hoorbaar.

De zieke wendde het hoofd om.

— Je moet niet weenen, lieve Suzanne! zeide hij op teederen toon. Het is misschien beter zoo! Ik zou je toch maar tot last geworden zijn, want je hebt niemand anders dan mij!

Inplaats van te antwoorden, snelde het jonge meisje toe, wierp zich voor hem op de knieën en begroef het blonde hoofd in zijn schoot.

Raffles hief haar zachtjes op en zeide op ernstigen toon:

— Je vader heeft gelijk, lief kind! Je mag niet weenen! Je moet sterk zijn en hem trachten op te beuren!

Hij had haar onder het spreken van deze woorden zachtjes weer weggeleid en fluisterde nu:

— Wees sterk, Suzanne! Maak de laatste oogenblikken van je vader zoo dragelijk mogelijk.

Daarop keerde hij zich weer tot den zieke.

Hij had bij den eersten oogopslag gezien, dat hier geen menschelijke hulp meer kon baten.

Jean de Vallois had hoogstens nog een dag te leven!

Reeds had zijn gelaat de wasachtige kleur van den dood aangenomen!

Hij was vreeselijk vermagerd en nu en dan deed een rauwe hoest zijn smalle borst schudden.

De geleerde keek Raffles met zijn heldere, wijdgeopende oogen onderzoekend aan en richtte zich toen tot zijn dochter met de woorden:

— Suzanne, ik heb een oogenblik met mijnheer Lister te spreken! Je moogt aanstonds weer terugkomen.

Het jonge meisje wierp Raffles een schuw blik toe en verliet aarzelend het vertrek.

Zoodra de deur was dichtgevallen, greep de zieke opnieuw de hand van Raffles en zijn stem trilde van ontroering, toen hij herhaalde:

— Ik dank je, dat je gekomen bent, Edward! Je moet mij een laatsten dienst bewijzen! Ga zitten, maar kom dicht bij mij, want mijn stem begint haar kracht te verliezen, en je moet toch alles goed hooren, wat ik je ga zeggen.

Raffles nam dicht naast den stoel van den zieke plaats, eenigszins verwonderd door den plechtigen klank in de stem van den geleerde.

De zieke scheen blijkbaar even naar zijn woorden te zoeken en begon toen met afgebroken zinnen te spreken:

— Ik weet, Edward, dat je medische kennis

buitengewoon ontwikkeld is — en ik behoef jou dus niet meer te zeggen, hoe het met mij staat. Je hebt natuurlijk met den eersten oogopslag gezien, dat ik hoogstens nog acht-en-veertig uren te leven heb!

Raffles wilde een afwerend gebaar maken, maar de zieke slaakte een droevig lachje en zeide:

— Neen, Edward — tusschen ons geen bedrog! Je weet heel goed, dat ik de waarheid spreek; en daarom juist ben ik er zoo verheugd over, dat je aan mijn verzoek gevolg hebt gegeven!

De zieke zweeg even en vervolgde toen, terwijl zijn stem steeds zwakker werd:

— Ik heb met mijn notaris alles reeds in orde gemaakt! Ondanks mijn wetenschappelijke nasporingen, die zeer veel geld gekost hebben, laat ik een groot vermogen na — dat natuurlijk aan niemand anders komt, dan aan mijn lieve Suzanne! Zij is niet alleen mijn eenige erfgename, maar zij is ook, voor zoover ik weet, mijn eenige nabestaande. Al mijn verwanten zijn een voor een gestorven — laat ik er dadelijk aan toevoegen: sommige op vrij raadselachtige wijze! Kort en goed — ik laat Suzanne geheel alleen achter. Wel moet er te Lyon nog een tante van mij wonen, maar ik denk er niet aan, mijn enig kind aan haar handen toe te vertrouwen! Zij moet een rijk, zonnig leven hebben en niet begraven worden in een ouderwetsch milieu!

Weer moest de zieke even ophouden, daar hij door een hoestbui overvallen werd.

Raffles reikte hem een glas met gerstewater toe, dat onder zijn bereik stond en liet hem drinken.

Zoodra de zieke weer eenigszins bedaard was, vervolgde hij — terwijl hij nog geen oog van Raffles' gelaat afwendde:

— Ik heb geen broer, geen neef, geen zoon, kortom niemand aan wien ik het durf toe te vertrouwen, een wakend oog op mijn lief kind te houden. Er is maar één man, dien ik haar tot voogd zou willen aanstellen — een man dien ik heb leeren achten en liefhebben — een man wiens edele inborst ik heb leeren waardeeren en hoogschatten! Ik heb maar bitter weinig vrienden, Edward. Moet ik je nog zeggen, wie die man is?

Raffles had zijn stoel met een ruk achteruit geschoven.

Hij was witter geworden dan het laken van den fijnen zakdoek, welke de zieke tusschen zijn magere vingers geklemd hield.

Al het bloed was uit zijn lippen geweken, en zijn oogen hadden een doffen glans gekregen.

Jean de Vallois keek Raffles verbaasd aan.

— Wat is er? vroeg hij verwonderd. En hij voegde er op ongerusten toon aan toe: Je zult toch niet weigeren, Edward? Zou ik mij zoo

in je vergist hebben? Zou je een stervende dat verdriet durven aandoen?

Raffles maakte een snel en afwerend gebaar.

Hij ging weer zitten en greep met beide handen de uitgeteerde rechterhand van zijn vriend.

Zijn lippen trilden, toen hij op heeschen toon zeide:

— Luister, Jean! Wat je daar vraagt is onmogelijk. Neen — laat mij uitspreken! Suzanne is een engelachtig kind en zij verdient in alle opzichten gelukkig te worden! En ik gevoel, dat ik niet de man zou zijn, die over haar geluk zou kunnen waken!

— Dat meen je niet! riep Jean de Vallois uit, terwijl zijn oogen koortsachtig begonnen te schitteren. Dat kun je niet meenen. Ik heb je lange jaren gekend — ik ken je karakter door en door — ik ken je liefdadigheidszin en je breede opvattingen!

— Je kent mij niet, Jean! viel Raffles hem met trillende stem in de rede. Ik zeg je — je kent mij niet! Je weet niet wie ik ben! Ik behoor tot de mannen aan wien een andere man zijn dochter niet kan toevertrouwen!

Jean de Vallois richtte zich met moeite van zijn stoel op en boorde zijn oogen in die van den Grooten Onbekende.

— Dat is niet waar! zeide hij op scherp toon. Ik zie in je oogen, dat het niet waar is! Maar ik zie het al, voegde hij er op diep gegriefdén toon aan toe, ik draag je een taak op, die je te lastig zal zijn! Ja, ik weet het wel — het voogd-zijn brengt omslag en verantwoordelijkheid mee!

Met een moedeloos gebaar liet hij zich weer achterover in zijn stoel vallen.

Groote tranen rolden uit zijn oogen over zijn vermagerde wangen.

— Zoo verdwijnt dan mijn illusie in het betere gevoel van de menschen — en je hebt mij die illusie ontnomen!

Dit was meer dan Raffles verdragen kon!

Een vlammend rood steeg in zijn wangen op.

Hij sprong op en greep de hand van Jean de Vallois, die machteloos langs de stoelleuning afhing.

— Luister niet naar wat ik gezegd heb, zeide hij met trillende stem. Je doet mij onrecht aan, Jean! Ik zal voor je dochter waken — en ik zweer je, dat ik slechts haar geluk in het oog zal houden.

Jean de Vallois keek Raffles met een dankbaren blik aan.

— Ik dank je! zeide hij op zachten toon. Nu kan ik gerust sterven! Ik heb alles reeds met mijn notaris in orde gemaakt, zoo zeker was ik van je toestemming!

Raffles bedwong een zucht, die hem uit het diepst van zijn hart naar de keel steeg.

Een lichte huivering voer hem door de leden,

toen hij opstond en een raadselachtigen blik op den zieke wierp.

— Ik kan hem niet zeggen, wie ik ben! mompelde hij tusschen de tanden. Hij is een van de zes menschen op de geheele wereld, aan wie ik het niet zou kunnen zeggen.

Het gelaat van den zieke had een geheel andere uitdrukking gekregen.

Hij had de oogen gesloten.

Plotseling zeide hij: Roep Suzanne hier, ik wil het haar mededeelen.

Raffles wilde nog een tegenwerping maken, maar de eerbied voor den laatsten wil van zijn vriend deed hem het hoofd buigen.

Hij ging naar de deur en riep zacht den naam van het jonge meisje, dat aanstonds kwam toelopen.

Eenigszins verschrikt door den ernst, die op het gelaat van de beide mannen te lezen was, kwam het meisje schoorvoetend binnen.

Haar vader stak beide handen naar haar uit en trok haar dicht naar zich toe, terwijl hij haar met oneindige liefde in de groote blauwe oogen keek.

— Luister eens, Suzanne, zeide hij met een

stem, die telkens zwakker werd. Je kent mijnheer Lister goed, nietwaar? Je herinnert je hem immers nog van vroeger?

Het jonge meisje keek Edward glimlachend aan, terwijl een vluchtige bloos in haar wangen opsteeg.

— Natuurlijk ken ik mijnheer Edward goed! antwoordde zij. Gij hebt mij zoo vaak gezegd, vader, dat hij uw eenige vriend was, en dat het u speet, dat gij hem maar zoo zelden te zien kreeg.

De zieke bewoog flauwtjes het hoofd, bij wijze van toestemming.

— Zoo is het, mijn kind. Welnu, als ik heenga, wil ik dat er iemand achter blijft, die voor je welzijn zorgt. Mijn vriend Lister heeft zooeven op zich genomen je voogd te zijn!

Het jonge meisje slaakte een lichten kreet van verrassing.

Toen vloog zij op Raffles toe, greep met een kinderlijk gebaar diens beide handen en zeide ontroerd:

— Gij zult nog lang mijn voogd niet zijn, mijnheer Edward, maar ik dank mijn vader, dat hij juist aan u gedacht heeft!

HOOFDSTUK IV.

EEN AVONTUUR, DAT ERNSTIGE GEVOLGEN HEEFT.

Een half uur later stonden Raffles en Charles weer op straat.

Het onderhoud had den zieke zeer verzwakt en het was volstrekt noodig hem rust te gunnen.

Raffles had hem verlaten met de belofte den volgende morgen zoo spoedig mogelijk terug te keeren.

De Groote Onbekende was in sombere gedachten verdiept en de beide vrienden vervolgden geruimen tijd zwijgend de Avenue de Victor Hugo en vervolgens de Avenue d'Auteuil, tot zij den Boulevard Suchet bereikt hadden, een breeden weg, die een onderdeel vormt van den schier eindeloozen heirweg, die geheel Parijs als in een ring vat.

Aan hun linkerhand verhieven zich de oude fortificaties, terwijl aan hun rechterhand de lange rij groote ouderwetsche huizen zich uitstrekte, nu en dan gescheiden door prachtige, lommerrijke tuinen.

Het was ongeveer negen uur in den avond en de voorbijgangers waren hier schaarsch.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort.

Toen begon Raffles op bitteren toon:

— Het noodlot volgt zonderlinge paden! Wie

zou het ooit gedacht hebben, dat een eerlijk en fatsoenlijk man nog eens aan John Raffles zou verzoeken, voogd te worden over zijn dochter?

— Ik vind het zoo dwaas niet! merkte Charles kalm op.

Raffles draaide snel het hoofd om en keek den jongeman met zijn grijze oogen vragend aan.

— Niet dwaas? vroeg hij. Vergeet je dan wie ik ben? Zou jij soms, wetende wie ik was, je dochter aan mij toevertrouwen? En behalve je dochter ook het beheer van je heele fortuin?

Charles boog het hoofd en werd zeer bleek.

Raffles stiet een kort, onaangenaam klinkend lachje uit en zeide toen sarcastisch:

— Je zwijgen is duidelijker dan honderd woorden het zouden kunnen zijn!

— Maar wacht een oogenblik! riep Charles levendig, terwijl hij zijn hand op den arm van zijn vriend legde. Jean de Vallois wist immers volstrekt niet wie je was. Hij heeft je gekend als Edward Lister en in die hoedanigheid heeft hij je inborst en je levensbeschouwingen leeren waardeeren. En daarom herhaal ik nog eens, dat het volstrekt niet dwaas is Edward Lister, aan te stellen als voogd, als men geen familie of vrienden heeft.

— En toch had ik het niet moeten doen! mompelde Raffles tusschen de tanden.

— Je hebt er dus spijt van? riep Charles verschrikt uit.

Raffles zweeg even en antwoordde toen:

— Ik weet het niet — ik weet niet wat er op het oogenblik in mij omgaat. Als het mogelijk ware steeds mijn identiteit voor Suzanne te verbergen, dan zou ik er misschien nog over kunnen denken. Maar hoe kan ik dat met zekerheid zeggen?

Weer liepen de beide vrienden geruimen tijd zwijgend naast elkaar voort.

Zij hadden nu het begin van den Boulevard Lanna bereikt, die in het verlengde van den Boulevard Suchet ligt en waren nu juist de Port de la Muette gepasseerd.

— Waar gaan wij eigenlijk heen? vroeg Charles, om het gesprek een andere wending te geven.

Raffles haalde de schouders op.

— Het komt er niet op aan! zeide hij met een flauw lachje. Laten wij maar recht voor ons uit blijven loopen. Het is een verrukkelijke avond en het is hier zoo mooi met het Bois de Boulogne aan onze linkerhand. Deze wandeling zal mijn zinnen misschien een weinig verzetten.

Charles antwoordde niet.

Hij begreep zeer goed, wat er op dit oogenblik in het hoofd van zijn vriend moest omgaan en dat hij verstandig zou doen, als hij hem aan zijn gedachten overliet.

Bij de Porte de Neuilly stond Raffles even stil en wierp een blik achter zich op het prachtige bosch, waarover de duisternis reeds begon te vallen.

Aan hun rechterhand strekte zich thans de Avenue de la Grande Armée voor hen uit.

— Ben je moe? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe kom je er bij! riep Charles lachend uit. Ik vind het heerlijk om zoo te wandelen.

— Nietwaar! hernam Raffles, terwijl zijn oogen schitterden. Parijs is de schoonste stad ter wereld! Zelfs ons Londen kan er niet bij halen. Zie eens het heerlijke vergezicht!

Inderdaad was het een prachtig gezicht, hetwelk de beide vrienden nu genoten.

De zon was reeds achter de huizen verdwenen, maar zij verlichtte nog flauwtjes den bovenkant van den Zegeboog op de Place de l'Etoile, terwijl de heerlijke Avenue de la Grande Armée aan weerszijden bezet met de prachtigste huizen, zich voor hen uitstreckte.

Weer begonnen de beide mannen hun wandeling.

Zij liepen onder den Zegeboog door, volgden de Champs Elysées, tot zij de Place de la Concorde bereikten, liepen langs de heerlijke tuinen van de Tuilerieën en vervolgens langs het Louvre, tot zij eindelijk stil stonden op den hoek van

de Rue de Rivoli en den Boulevard de St. Sébastopol.

Raffles scheen zich even te bedenken.

— Wij zullen eens naar de Ile de la Cité gaan! zeide hij. Het is een mooi oud hoekje van Parijs. Weliswaar is het er niet steeds al te veilig, daar in de buurt van het Paleis van Justitie, maar daaraan zullen wij ons maar niet te veel storen.

— Gaarne! riep de jongeman uit.

Het was op dit oogenblik ongeveer twaalf uur in den nacht.

Ondanks hun lange wandeling voelden de beide mannen niet de minste vermoeienis, door het heerlijke weer, de frissche lucht en het bekoorlijke deel van de stad, hetwelk zij doortiepen.

Zij gingen de Boulevard du Palais over, tot zij de Place de Parvis bereikten, dicht naast de kerk der Notre Dame.

Zij bevonden zich nu op het kleine soort van eiland, dat omvat wordt door twee armen van de Seine, die zich op slechts weinige kilometers verder weer met elkander vereenigen.

Zoo belandden zij in een der volkrijkste buurten van Parijs, waar het politietoezicht zeer vaak niet in staat is, de bloedige twisten te voorkomen en zeker niet ze te beletten, die hier onder de bewoners nog al eens voorvallen.

Terwijl zij zoo voortliepen, hoorden de beide mannen plotseling een heftig stemmenrumoer.

En voor zij zich nog goed en wel bewust waren, wat er eigenlijk geschiedde, bevonden zij zich midden tusschen een groepje nieuwsgierigen, dat was samengedrongen om een paar nog jonge vrouwen, met loshangende haren en woest schitterende oogen, die elkander naar alle regelen van de kunst met een kort mes bewerkten.

De twee furies hadden het schuim op de lippen en vielen telkens opnieuw op elkaar aan, ofschoon beiden reeds het bloed uit verschillende wonden aan armen en wangen stroomde.

Heinde en ver was geen enkele politieagent te bespeuren.

De weinige late voorbijgangers, die niets met dezen bloedigen twist te maken wilden hebben hadden spoedig het hazenpad gekozen.

En het duurde niet lang, of Charles en Raffles hadden gezien, dat de toeschouwers bij dezen walgelijken strijd voor het meerendeel bestonden uit apaches en hunne meiden, met hoog opgemaakt haar en felle, wreede oogen, die blijkbaar het grootste behagen in dezen strijd schepden.

Wat Charles van het eerste oogenblik gevreesd had geschiedde!

Zonder zich in het minst te bekommeren om de gevolgen, baande Raffles zich een weg tusschen het geboefte, dat een kring om de twee vechtende vrouwen gevormd had, greep de beide vechtenden ieder bij een arm, schudde

ze eens krachtig dooreen en riep toen met zijn stentor stem in voortreffelijk Fransch:

— Foei mijne dames, schaamt gij u niet. Hoe kan men als Pariisennes zoo zeer de beleefdheidsvormen uit het oog verliezen. Mag ik weten waaraan deze teugellooze strijd zijn ontstaan te danken heeft?

De vechtenden konden geen woord tot repelijk uitbrengen.

Zij waren zoo stom verbaasd door de even plotselinge, als ongewenschte tusschenkomst, dat haar armen slap langs het lijf neerhingen en zij hijgend en zweetend de lange en onbeweeglijke figuur van Raffles aanstaarden.

Ook de omstanders schenen aanvankelijk met stomheid geslagen te zijn.

Maar wel verhief zich aanstonds een dreigend gemompel, dat niet veel goeds voorspelde.

Vele paren oogen werden met een woesten blik op Raffles gevestigd en heel wat handen tastten in de zakken.

Maar Raffles scheen van dit alles niets te merken.

Hij klemde zijn monocle met een sierlijk gebaar in het oog, deed een paar trekjes aan zijn sigaret en hernam:

— Ik heb nog geen antwoord op mijn vraag, dames. Wilt gij mij de oorzaak van dit duel niet mededeelen?

— Daar staat de oorzaak, riep plotseling de stem van een straatjongen, terwijl hij wees op een man van middelbare lengte met een gluisperig gelaat en een groote jockeypet diep in de oogen getrokken, die op eenigen afstand lachend stond toe te zien met de handen in de zakken van zijn wijde broek, terwijl hij een eindje sigaret van den eenen mondhoek naar den anderen rolde. Het gaat om Coco, mijnheer! Ze willen hem allebei hebben!

Raffles richtte langzaam den blik naar den aangewezen persoon.

Het eindje sigaret bleef plotseling onbeweeglijk midden op zijn weg steken.

Twee paar oogen keken elkaar tot in het diepst van de ziel aan.

Toen klonk de rustige stem van Raffles, met een ongeloovigen klank:

— Ik heb zeker niet goed verstaan, dames? Heeft dat aardige straatjongetje gelijk? Vecht ge werkelijk om den man, dien ik „Coco” hoor noemen? Maar mijn hemel, welk een zonderlingen smaak houdt gij er dan op na!

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Alle omstanders gevoelden instinctief, dat er een onweer in de lucht hing.

Coco, de apache, nam het eindje sigaret met een langzaam gebaar uit zijn mond en wierp het Raffles voor de voeten.

Toen verdween de hand weer in den zak.

Hij deed een paar passen voorwaarts, trok de klep van zijn pet nog dieper over zijn oogen,

monsterde met een valschen blik in zijn oogen de kring der omstanders, onder wie nog altijd de doodsche stilte heerschte en richtte toen het woord tot den waaghalzigen vreemdeling, die zich zoo stoutmoedig in het hol van den leeuw gewaagd had.

De glimlach, die om de lippen van den Grooten Onbekende gespeeld had, was daar nog altijd zichtbaar.

Het moet gezegd worden, dat Charles zich allesbehalve gerust gevoelde, al begreep hij zeer goed, wat zijn vriend bewogen had, tot zijn gevaarlijke handelwijze.

Hij wist wel, dat Raffles een afschuw had van alles wat onaesthetisch was en het gezicht van de strijdende wijven moest zijn schoonheidsgevoel en zijn begrip van welstand ten zeerste geschokt hebben.

Daarbij scheen hij echter geheel vergeten te zijn, dat hij zich bevond in een der meest beruchte gedeelten van Parijs, dat zeer slecht bewaakt werd, te midden van een troep apachen, zakkenrollers en leegloopers, die niets liever verlangden dan hem in een gevecht gewikkeld te zien, waarin hij zeker het onderspit zou delven.

Intusschen was Coco nog eenige passen dichter bij Raffles gekomen, die onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan en schijnbaar in diepe aandacht verzonken over den tak van de Seine, die zich op eenige passen afstand als een zilver lint tusschen de hooge wallen slingerde.

Eindelijk opende Coco den mond.

— Bedoelt gij mij, mooie mijnheer! vroeg hij op een toon, dien hij spottend trachtte te doen klinken, maar waarin haat en woede om den voorrang streden.

— Heet gij Coco? vroeg Raffles kalm.

— Zoo heet ik, mijnheer!

— Nu, dan bedoel ik u!

Weer trad een stilte in.

Coco was groen in het gelaat geworden en zijn zwarte oogen flikkerden boosaardig.

Hij stiet een sissenden klank uit en trok de rechterhand plotseling uit zijn linker broekzak.

Er schitterde een lang, breed mes in zijn vuist.

Raffles stond nog steeds, zonder zich te bewegen, op dezelfde plek.

Hij deed een paar trekjes aan zijn sigaret en wierp een belangstellenden blik op Coco, die schuimbekkend van woede tegenover hem stond.

— Een fraai mes, riep hij toen vol bewondering uit. En een sterk mes ook, naar ik geloof! De kalmte van den man tegenover hem prikkelde Coco tot het uiterste.

Hij slaakte een gebrul van woede en schreeuwde:

— Gij zult aanstonds ervaren of het sterk is, mijnheer de bemoeial!

Hij hief den gewapenden arm op en sprong op Raffles toe.

Hoe het gebeurde, had later niemand kunnen zeggen, maar een ondeelbaar oogenblik later viel het mes uit zijn machteloze vuist, kletterde op de straatsteen en lag Coco zelf een aanmerkelijk eind verder te spartelen.

Eenige omstanders uitten een kreet van woede en verbazing.

Wat Coco betreft, — hij krabbelde weer overeind en stormde met gebogen hoofd op Raffles toe.

Deze wachtte hem kalm af, greep hem om het middel, tilde hem als een veertje van den grond boven zijn hoofd, deed snel een paar stappen voorwaarts en het volgende oogenblik slingerde hij den apache over de borstwering van de Seinekade in het water.

De beide vrouwen die elkander daareven ter wille van den heer Coco in het haar waren gevlogen, hieven een luide jammerklacht aan en stormden zoo snel zij konden de kleine steenen trap af, die naar de smalle aanlegkade voerde.

Boven het geschreeuw uit hoorde men het vloeken van Coco, die als waanzinnig met armen en beenen om zich heen trappelde.

Maar hiermede was het avontuur nog niet geëindigd.

Als op een afgesproken sein vielen de overigen, ongeveer een dozijn mannen, met vereende krachten op Raffles aan.

Maar aanstonds was Charles hem ter hulp gekomen en had zich naast zijn vriend geplaatst.

De aanvallers bleken allen gewapend te zijn, de meesten met groote messen en eenigen met boksijzers.

Het volgende oogenblik waren de beide vrienden in een heet gevecht gewikkeld.

Maar de boeven hadden met een bijzonder sterke tegenpartij te doen!

Binnen enkele seconden had Raffles drie zijner tegenstanders met een welgemikten stoot onder de kin buiten gevecht gesteld.

Zij lagen bewusteloos op eenigen afstand op de straatsteen.

Charles had er twee voor zijn rekening genomen en eveneens heerlijk toegetakeld. De zware vuisten van den jongen man waren als mokers op de hoofden van zijn aanranders neergekomen.

Zoo zagen deze hunne troepenmacht in weinige oogenblikken tot op de helft verminderen.

De vrouwen en meisjes, die op eenigen afstand waren blijven staan, tot doller woede geprikkeld door de schijnbare onkwetsbaarheid van de tegenstanders, hitsten de strijdenden tot steeds nieuwe krachtsinspanning aan.

Toen trachtten een paar apachen Raffles van achteren te bespringen. Het bekwam hun slecht!

De Groote Onbekende draaide zich bliksemsnel om, greep de beide aanvallers bij den nek en bonsde hunne hoofden met zooveel geweld tegen elkander, dat zij zonder een kreet te slaken als een zoutzak neer ploften.

Bijna op hetzelfde oogenblik had Charles een derden aanvaller vastgegrepen, tegen de borstwering geduwd en hem daarover heen in de Seine geworpen.

Het aantal vijanden was nu tot vier verminderd.

Waanzinnig van woede, wilden zij zich opnieuw op de beide vreemdelingen storten, maar nu was de partij werkelijk te ongelijk.

Raffles uitte op zachten toon een paar woorden tot Charles en het volgende oogenblik hadden de vier apachen het uitzicht op een viertal geweldige revolvers, waarvan de loop in het zachte maanlicht schitterden.

Dat was te veel voor hen!

Hals over kop zetten zij het op een loopen, achtervolgd door het hoonend gejuug van de vrouwen, die buiten zich zelve waren van woede over de nederlaag welke hun minnaars geleden hadden.

Lachend stak Raffles zijn revolvers weer op.

Hij nam Charles onder den arm, wierp nog een minachtenden blik op de kreunende gestalten van zijn verslagen vijanden en vervolgde toen snel zijn weg.

HOOFDSTUK V.

DE GEVOLGEN VAN HET AVONTUUR.

Zoodra Charles en Raffles weer op een drukker en veiliger punt waren aangekomen, riepen zij een huurauto aan en Raffles gaf den chauffeur het adres van zijn kleine villa in Neuilly op.

Zoodra zij gezeten waren, liet hij zich lachend

achterover in de kussens vallen.

— Dat was een goede grap! riep hij uit. Het heeft mijn droevige gedachten wat verzet. Lieve hemel, wat keek die goede Coco mij boos aan!

Charles echter scheen de opgewekte stemming

van zijn vriend niet geheel en al te deelen.

Zijn gelaat stond ernstig en hij schudde mismoedig het hoofd.

— Ik weet niet wat het is, zeide hij, maar ik kan je vroolijkheid niet deelen! Die kerels stonden mij alles behalve aan!

— Kom, Charles — het waren gewone apachen!

— Dat is wel mogelijk, hernam Charles. Maar ik heb een voorgevoel, dat wij er met dit nachtelijk gevecht, al heeft het slechts eenige minuten geduurd, niet van af zijn!

— Maar wat vrees je dan? riep Raffles op bestraffenden toon. Wij hebben hen toch verslagen?

— Dat is het juist! De wraak van die lieden is meer te vreezen, dan jij schijnt te denken!

Nu was het de beurt van Raffles om de schouders op te halen.

— Je ziet spoken, beste jongen! zeide hij glimlachend.

Een tijd lang zwegen de beide vrienden.

Toen verhief Charles zich half op de bank en wierp een blik door het kleine achterraampje.

— Zij loopen zeker hard achter ons aan? vroeg Raffles op spottenden toon.

— Dat niet! antwoordde Charles kalm, maar ik zie wel een auto!

— Wel verbazend, welk een wonderlijk schouwspel in een stad als Parijs! hernam Raffles lachend. Ik verzeker je dat hier om dezen tijd heel wat auto's door de stad rijden!

Charles liet zich weer op de bank neervallen en stak een sigaret aan.

— Lach jij maar, zeide hij, ik had toch liever gezien, dat wij maar dadelijk naar huis waren gegaan!

Raffles gaf echter spoedig een andere wending aan het gesprek.

Hij deelde Charles allerlei bijzonderheden mede aangaande verschillende gebouwen, welke zij voorbijreden en zijn belangwekkende wijze van vertellen verkortte den langen weg aanzienlijk.

Het was bijna drie uur in den nacht toen de auto den Boulevard Bourdon opreed.

Op dat oogenblik wierp Charles nogmaals een blik door het achterraampje van de auto.

— Wel Charles — is de auto er nog altijd, die ons achtervolgt? vroeg Raffles spottend.

— Nog altijd! antwoordde Charles ernstig.

— En weet je wel zeker, dat het nog altijd dezelfde is?

— Dat kan ik niet zeggen — maar het zou mij niet verwonderen!

Een paar minuten later stond de auto voor het hek van een kleine, maar fraaie villa stil.

Raffles betaalde den chauffeur en opende het hek van den kleinen voortuin.

Toen bleef hij verbaasd staan en wees Charles

naar een paar verlichte ramen op de eerste verdieping.

De jongeman bleef verschrikt stilstaan.

Hij wierp een blik achter zich.

Juist op dat oogenblik reed een huurauto tamelijk langzaam voorbij.

Twee gezichten, van een man en van een nog jonge vrouw, staarden door het portier-raampje naar de beide mannen.

Het volgende oogenblik was de auto verdwenen.

— Ik zou wel eens willen weten, waarom die ramen van mijn studeervertrek verlicht zijn! zeide Raffles zachtjes, die volstrekt geen acht op de voorbijrijdende auto had geslagen. Zou de villa met het bezoek van een of anderen collega vereerd worden?

Zachtjes slopen zij het tuinpad verder op.

Juist op dat oogenblik werd een der beide verlichte ramen opengeduwde.

Het silhouet van een krachtig gebouwd man werd in de raamopening zichtbaar.

Tegelijkertijd barstten Raffles en Charles in lachen uit.

Inderdaad, het was de brave chauffeur, die eenige uren geleden met de renauto in de villa was aangekomen en vol ongerustheid was opgebleven, toen hij zijn meester niet aanwezig vond.

Henderson droeg namelijk steeds een tweeden sleutel bij zich van bijna alle landhuizen, waarheen zijn meester zich begaf.

— Zijt gij het, Mylord? klonk zijn krachtige stem.

— Ja, Henderson. Wij hebben ons een weinig verlaat! Ben je al lang hier?

— Ik ben om half één aangekomen, Mylord! Ik ben zoo vrij geweest om voor een klein souper te zorgen, daar ik volstrekt niet wist, dat Mylord nog niet thuis was.

— Ga dan maar spoedig slapen, Henderson — je kamer zal wel in orde zijn gehouden door den huisbewaarder!

— Ja, Mylord, alles is in de beste orde.

— Ga dan maar! hernam Raffles.

Het volgende oogenblik werd het raam weer dichtgeslagen en de figuur van Henderson verdween.

Raffles opende de voordeur en de beide vrienden traden binnen.

In de studeerkamer vonden zij inderdaad een smakelijk koud souper aangericht.

— Die brave Henderson denkt toch aan alles! zeide Charles vol bewondering. Het is alsof hij geraden heeft, dat wij met holle magen zouden thuis komen!

De beide vrienden zetten zich aan het maal.

Raffles was tamelijk stilzwijgend.

Charles had hem aandachtig gadegeslagen en vroeg nu:

— Waar denk je toch aan? Mag ik het niet weten? Je bent zoo stil!

Raffles vestigde zijn doordringende oogen nadenkend op het gelaat van zijn vriend en zeide toen langzaam:

— Ik zal het je zeggen, Charles! Hier in Parijs woont een van die bankiers, die het meer dan waard zijn, van een gedeelte van hun gestolen geld te worden beroofd. Eerlijk gezegd, had ik van deze gelegenheid willen gebruik maken, om daar een slag te slaan. Ik ken het huis zeer goed, en ik heb er eenigen tijd geleden een plattegrond van gemaakt, die ons nu uitstekend te pas zou zijn gekomen. Maar — nu heb ik Jean de Vallois stervend gevonden, hij heeft mij zijn dochter toevertrouwd — ik heb de blauwe oogen van het jonge meisje gezien... en nu heb ik de kracht niet meer, om mijn voornemen ten uitvoer te brengen. Je moogt het zwakheid noemen mijnentwille, maar van deze onderneming zie ik af.

Hij stak zijn hand in zijn binnenzak en plotseling kreeg zijn gelaat een verschrikte uitdrukking.

— Wat is er? riep Charles ongerust uit.

— Wat er is? Ik ben de plattegrond kwijt van het huis van den bankier!

— Nu — als je er toch geen werk van wildet maken.... zeide Charles opgelucht.

— Jij hebt makkelijk praten! Maar in de kleine portefeuille zat, behalve dat plan, ook nog de sleutel tot een geheim cijferschrift, dat wij pas hadden bedacht!

— Welnu — dan bedenken wij een ander! meende Charles. Is dat alles?

— Dat is alles — en ik vind het meer dan genoeg! hernam Raffles ernstig. Want nu is het mijn beurt om ongerust te zijn. Ik weet zeker dat ik de kleine portefeuille nog bij mij had even vóór wij de Notre Dame bereikten, want ik wilde toen een sigaret opsteken en ik voelde naast den koker duidelijk het gladde leder van de portefeuille.

— Dus dan zou je haar bij de worsteling verloren hebben? riep Charles uit, nu zelf verschrikt.

— Dat moet wel zoo zijn! antwoordde Raffles.

Hij onderzocht nogmaals nauwkeurig zijn zakken, maar kon niets vinden.

Plotseling riep Charles uit:

— Dan had ik dus zooeven gelijk! Dan heeft die auto ons wel degelijk gevolgd. Dan is je portefeuille op de plek van de worsteling gevonden — en als de menschen geen groote ezels zijn, dan zullen zij wel ongeveer vermoeden met wie zij te doen hebben gehad.

Raffles schudde het hoofd.

— Het is natuurlijk niet geheel onmogelijk dat je gelijk hebt, maar voor de gevolgtrekking schrik ik toch terug.

— Nu, wij zullen wel zien! meende Charles op veelzeggenden toon. Om je de waarheid te zeggen, Edward — ik gevoel mij nu werkelijk wat vermoeid en een flinke nachtrust zou mij goed doen.

— Je hebt gelijk, Charles! Morgen zullen wij wel zien, wat ons te doen staat. De plattegrond zelf en het geheimschrift kunnen mij geen kwaad berokkenen, maar zooals je zegt — als die menschen soms zelf tot een of andere bende behoren, wat volstrekt niet verwonderlijk zal zijn, dan zouden zij daaruit wel eens gevolgtrekkingen kunnen maken, die mij niet aanstaan.

Den volgenden morgen was Charles het eerst op.

Een zonderling gevoel van onrust had hem vroeg gewekt.

Hij kleedde zich aan en ging voor het raam van de studeerkamer staan.

Zijn oog bleef gevestigd op een bedelaar, die op eenigen afstand van het huis tegen een muur aan de overzijde van de straat leunde.

De man scheen het oog voortdurend op de vensters van de villa gevestigd te houden.

Charles trok zich eenigszins terug, zoodat hij nog steeds naar buiten kon zien, zonder zelf te worden opgemerkt.

Na zoo tien minuten onbeweeglijk naar buiten te hebben gekeken, bromde hij in zich zelf:

— Een spion! En een spion, die zeer slecht comédie speelt! Waarschijnlijk een beginneling! Dat zijn dus de gevolgen van onze vechtpartij. Ik wist wel, dat mijn voorgevoel mij niet bedroeg!

Op datzelfde oogenblik kwam Raffles binnen. In weinig woorden deelde Charles hem zijn vermoedens mede.

— De man bemoeit zich volstrekt niet met de voorbijgangers! zeide hij. Hij zit aan één stuk door naar ons huis te staren.

Raffles keek op zijn beurt naar buiten.

Hij haalde minachtend de schouders op en zeide:

— Die man is zeker pas bij het vak! De man is bovendien slecht geschminkt, dat kan ik zelfs van uit het raam hier zien. Nu, beste jongen, wij zullen ons eenvoudig een weinig in acht nemen — dat is alles!

Charles begreep zeer goed, dat dit niet alles was.

Hij wilde echter zijn vriend volstrekt niet ongerust maken, maar besloot zoo spoedig mogelijk Henderson in het geheim te nemen.

Onder het ontbijt werd Raffles een boodschap gebracht.

Hij las het briefje, dat Henderson hem overhandigde snel door en stond verschrikt op.

— Wat is er? vroeg Charles.

— Jean de Vallois ligt op het uiterste. Hij

heeft hoogstens nog een uur te leven! Ik moet er aanstonds heen!

— Wees in 's hemelsnaam voorzichtig! riep Charles, ondanks zich zelf uit. Weet je zeker, dat hij dit briefje geschreven heeft?

Hij zelf niet! Het is de hand van Suzanne! Ik ben er zeker van.

Hij snelde weg en keerde even later weer terug, terwijl hij zijn handschoenen dichtknoopte.

— Wacht hier op mij, totdat ik terugkeer! zeide hij.

Het volgende oogenblik had hij het vertrek verlaten.

Charles ging vóór het raam staan en zag, hoe Raffles snel den tuin doorliep en toen in de auto stapte, welke door Henderson bestuurd werd.

Maar tot zijn blijdschap zag de jonge man, dat Raffles zich eerst met een vluggen, onderzoekenden blik overtuigde, dat hij niet werd gevolgd.

Een straatjongen trachtte eenigen tijd met de auto mede te loopen, maar gaf zijn poging spoedig op — en dat was alles.

De uren kropen traag voorbij.

Charles gevoelde zich in een zonderling overspannen toestand.

Hij wist dat er gevaar dreigde, en toch had hij onmogelijk kunnen zeggen, waarin dat gevaar bestond.

Hij moest alleen lunchen, want om één uur was Raffles nog steeds niet teruggekeerd.

Pas om drie uur hoorde Charles het zoo bekende getoeter van de auto weer.

Een paar minuten later trad Raffles het studeervertrek weer binnen.

Zijn gelaat stond ernstig.

— Het is afgelopen! zeide hij zacht.

Charles kwam naar Raffles toe en drukte hem zwijgend de hand.

— Hij is in de armen van zijn dochter heengegaan, zonder het zelf bijna te merken en ik heb hem de oogen toegedrukt! vervolgde Raffles.

— Waar is Suzanne nu? vroeg Charles.

— Nog thuis! Het gebeurde juist om twaalf uur, maar haar wanhoop was zoo groot, dat ik haar niet alleen kon laten. Ik heb aan de vrouw van een der weinige vrienden, waarmede Jean de Vallois omging, een geleerde evenals hij, verzocht om bij Suzanne te komen.

— Maar zij kan daar toch niet blijven? meende Charles.

— Dat spreekt vanzelf. Zij moet daar zoo spoedig mogelijk vandaan! Ik heb gezegd, dat zij hier haar intrek kon nemen, met twee van haar vrouwelijke dienstboden.

— Wanneer heeft de begrafenis plaats?

— Overmorgen reeds! En wat is hier gebeurd?

— Niets anders, dan dat de spionnen elkander hebben afgewisseld. De bedelaar is vervangen door een glazenwasscher, door een groentenvrouw en thans geeft een voddendraper zich alle moeite om er werkelijk als zoo iemand uit te zien.

Raffles haalde de schouders op, terwijl er een schamper lachje om zijn lippen verscheen.

— Zij moeten doen, wat zij niet laten kunnen.

Zoodra de begrafenis achter den rug is, vertrekken wij immers weer naar Londen?

Charles schudde het hoofd.

— Ik weet niet wat het is, maar ik geloof dat er nog heel wat zal gebeuren, voor wij weer veilig en wel in de motorboot zitten! zeide hij. Dat spionneeren moet natuurlijk een reden hebben!

— Dat zal het ook wel! meende Raffles. De heeren zullen wel begrepen hebben, dat ik iemand anders ben, dan waarvoor ik mij uitgeef. Misschien willen zij weer eens een poging wagen, om mij tot lid van hun bende te promoveeren.

— Als het daarbij blijft, ben ik meer dan tevreden! merkte Charles op drogen toon op.

Raffles had zich intusschen voor zijn schrijftafel gezet en haalde een pakje papieren uit zijn binnenzak.

— Ik heb nu eenige zaken in orde te maken met den notaris van mijn vriend Jean de Vallois. Daarna zullen wij een wandeling maken, beste Charles.

Hij zette zich aanstonds aan het werk en binnen een uur had hij verscheidene brieven geschreven.

Vervolgens namen beide vrienden hoed en wandelstok en Raffles gelastte Henderson, volstrekt niemand binnen te laten, en goed toe te zien op allen, die het huis naderden, in welke vormomming dan ook.

Daarop verlieten zij de villa en begaven zich langs den prachtigen Boulevard naar het hart van Parijs, waar zij voor een der groote café's plaats namen om het bonte gewoel te beschouwen.

Plotseling legde Raffles zijn arm zwaar op dien van Charles, die zijn vriend verwonderd aankeek.

Hij zag dat diens blikken strak waren gevestigd op een man, die aan de overzijde van de breede straat langzaam voorbij slenterde, met de handen op den rug gevouwen.

Het was een man van buitengewone lengte en zeer mager.

Hij kon ongeveer vijf en veertig jaar zijn.

Zijn gelaat was lang en smal en eindigde in een dunne, zeer lange sik, die hem tot halverwege de borst afhing.

Zijn oogen waren zwart en doordringend en gingen als het ware schuil onder een paar dikke borstelige wenkbrauwen.

Charles stond half van zijn stoel op en had moeite een kreet te onderdrukken.

— Professor Lynch! siste hij tusschen de tanden.

Inderdaad, aan de overzijde, op nauwelijks twintig meter afstand liep de doodsvijand van John Raffles.

Juist wendde Lynch het hoofd om, en de beide vrienden konden nu duidelijk zijn ge-laatsrekken onderscheiden.

De geleerde wierp een blik op de rij café's aan de overzijde, maar het was duidelijk, dat hij Raffles onder diens uitstekende grime niet herkende.

Wat Charles aangaat — dezen had Lynch bij het avontuur in de eenzame hoeve slechts even gezien en dan nog in het donker.

De geleerde liep langzaam verder, en spoedig hadden de beide vrienden hem uit het oog verloren.

— Ei, ei! bromde Raffles. Dat was dus de eigenlijke kern van dat spionneeren! Ik begin nu met jou te gelooven, dat er onweer in de lucht zit, beste Charles. Die kerels van gisterenavond waren ongetwijfeld slaven van Lynch! Zij hebben mijn portefeuille gevonden, en daar

hun meester wel aanstonds naar alle wereld-streken zal hebben geseind, dat hij mij levend of dood in handen moest hebben, zou het mij niet verwonderen, indien die heeren aanstonds naar Londen hadden getelegrafeerd, om Lynch te melden, dat zij waarschijnlijk mijn spoor hadden gevonden!

— Je zegt dat alles heel kalm, Edward, her-nam Charles, maar weet je wel, dat je nu weer groot gevaar loopt!

— Hoezoo? Lynch heeft mij vlak in het gezicht gezien, en het is duidelijk, dat hij mij niet herkend heeft!

— Dat geef ik voor het oogenblik toe! Maar de schurken van gisternacht kennen je adres en weten even natuurlijk ook al, onder welken naam je die villa gehuurd of gekocht hebt.

Raffles dacht even na.

— Je hebt misschien gelijk! zeide hij toen. Wij zullen wat voorzichtig zijn. Het kan in geen geval kwaad! Wij zijn nu in ieder geval in het voordeel, want wij weten dat Lynch hier is en op ons loert, terwijl de Vorst der Misdad nog maar kan veronderstellen, dat zijn doodsvijand te Parijs vertoeft.

HOOFDSTUK VI.

EEN MISLUKTE AANSLAG.

Twee dagen verliepen, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Wel bleven de spionnen steeds in de buurt en Raffles had veel moeite Henderson te belletten naar buiten te stormen, en de vermomde kerels een afstraffing toe te dienen.

Wel bleek het Raffles reeds den eersten nacht dat er een wasafdruk van het slot van de buitendeur was genomen, maar daarom glimlachte hij slechts! Hij wist zelf heel goed, dat niemand des nachts de buitendeur kon binnenkomen, zonder dat hij het onmiddellijk zou bemerken.

De begrafenis van Jean de Vallois had in den morgen van den tweeden dag plaats.

Slechts zeer weinigen volgden de rouwkoets naar de laatste rustplaats van den doode. Raffles behoorde tot die weinigen.

En op het kerkhof deed hij de ontdekking dat men hem gevolgd was, en hem in het oog hield.

Hij haalde Suzanne, die bitter weende, met twee trouwe dienstboden met zijn auto af, en geleidde de drie vrouwen naar de villa in Neuilly, waar het jonge meisje in een afzonderlijken vleugel voorloopig haar appartementen kreeg.

Reeds den volgenden morgen wilde Raffles

met zijn pupil de terugreis naar Londen aanvaarden.

Het lot had echter anders beslist!

Het was op den middag na de begrafenis.

Raffles en Charles zaten beide in de werk-kamer van den Grooten Onbekende en de eerste zag een aantal papieren door, die hem door den notaris van zijn vriend waren ter hand gesteld.

De bel ging over en even later trad Henderson binnen met de mededeeling, dat burggraaf de Saint Brie verlof vroeg, den heer Lister te mogen spreken.

Raffles en Charles wisselden een vragenden blik.

— Nooit van gehoord! zeide Raffles. Jij, Charles?

— De naam is hier in Frankrijk tamelijk bekend! antwoordde de jonge man. De Saint Bries zijn groote paardenliefhebbers en doen veel aan wedstrijden!

— Dat kan wel uitkomen, mijnheer Brand! zeide Henderson. Want de burggraaf zeide, dat hij Mylord over de aanstaande wedstrijden wilde spreken. Hij is lid van het rencomité!

— Wel, dan ken ik hem zeker! riep Raffles

op eigenaardigen toon. Ik ken toevallig alle leden van dat comité! Laat de burggraaf dadelijk hier komen, maar zwijg vooral over mijn laatste opmerking, Henderson!

De chauffeur verwijderde zich, en diende even later den bezoeker aan.

Een uiterst elegant heer van omstreeks vijftig jaar trad met een hoofsche buiging het vertrek binnen.

Hij trad aanstonds op Raffles toe en stak hem gul de hand toe.

— Het doet mij groot genoegen, Mylord, dat ik persoonlijk met u kan kennis maken. Het spreekt vanzelf, dat ik uw naam reeds herhaaldelijk heb hooren noemen. Gij zijt een van de grootste renstalhouders van Engeland. Herhaaldelijk hebben uw paarden groote wedstrijden gewonnen!

— Dat is zoo, Graaf! antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet u echter zeggen, dat ik in den laatsten tijd weinig meer aan wedrennen doe!

— Dat is jammer! riep de bezoeker teleurgesteld uit. Ik hoopte, dat mijnheer Edward Lister de edele paardensport nog steeds ijverig zou beoefenen!

— Nu, ik heb haar nog niet geheel en al in den steek gelaten! antwoordde Raffles. Mag ik vernemen waarmede ik u van dienst kan zijn? Ik heb immers de eer met Graaf de Saint Brie te spreken?

— Hier is mijn kaartje! antwoordde de bezoeker, terwijl hij de hand in zijn zak stak en Raffles een visitekaartje overhandigde.

Deze wierp er een blik op en wierp het toen achteloos op de tafel naast zich.

— Gij zijt lid van het rencomité? vroeg hij.

— Ja, mijnheer Lister, antwoordde de bezoeker. Ik ben reeds eenige jaren lid van dit comité! Het is jammer, dat gij niet meer in Parijs vertoeft, anders zoudt gij mij waarschijnlijk wel kennen!

Raffles knikte langzaam zonder den blik van zijn bezoeker af te wenden.

— Neem plaats, als ik u verzoeken mag! zeide hij toen met een beleefde handbeweging naar een stoel naast de schrijftafel. Maar laat mij u eerst een mijner vrienden, mijnheer Greenwood voorstellen, eveneens een groot paardenliefhebber.

De beide heeren bogen voor elkaar en daarop namen allen plaats.

— En nu uw verzoek, Graaf! begon Raffles vriendelijk.

— Ik kan kort zijn, mijnheer Lister. Gij staat bekend als een deskundige op het gebied van renpaarden. Nu is er in den boezem van ons comité een klein geschil gerezen naar aanleiding van een handicap-kwestie. Er moeten in de aanstaande rennen twee paarden meeloopen, die gij natuurlijk wel kent, ofschoon

zij nog zeer jong zijn en nog slechts enkele keeren in open wedstrijden zijn uitgekomen. Het betreft „Charl II” en „Favorite”. De paarden zijn bijna even snel en ik heb gemeend dat men ze beiden evenveel voorgift moet geven. Een paar comitéleden echter, zijn van oordeel, dat „Favorite” minstens vijftig meter op „Charl II” moest voor hebben!

Raffles boog het hoofd als dacht hij ernstig na.

Intusschen had de bezoeker Charles met onderzoekende en ongeruste blikken opgenomen.

Van tijd tot tijd wendde hij snel het hoofd om en scheen te luisteren naar eenig gerucht van de straat.

Charles begreep zeer wel, wat de bezoeker wenschte, namelijk, dat hij het vertrek zou verlaten.

Hij bleef echter kalm waar hij was, daar hij wel begreep, dat Raffles zijn hulp aanstonds kon noodig hebben.

Toch zou hij onmogelijk kunnen zeggen, waarop zijn wantrouwen berustte.

Een zekere uitdrukking op het gelaat van Raffles had hem de overtuiging gegeven, dat hij er zeer verstandig aan zou doen, het vertrek niet te verlaten.

Raffles scheen eindelijk de oplossing van het vraagstuk te hebben gevonden.

— Ik geloof, dat gij gelijk hebt, graaf! zeide hij langzaam. Ik heb de paarden eens zien loopen en bij gelijke belasting zijn zij zeker even snel.

— Ik wist het wel! riep Graaf de St. Brie zegevierend uit. Het verheugt mij, dat ik mij nu kan beroepen op een autoriteit als gij zijt!

Raffles speelde met een vouwbeen.

Charles voelde zich door een zonderlinge opwindning aangegrepen.

Hij had den snellen blik opgevangen, dien Raffles eerst op hem en vervolgens op den bezoeker wierp, en hij begreep, dat hij op zijn hoede moest zijn.

Nu hervatte Graaf de Saint Brie het gesprek weer.

Hij keek het vertrek eens rond en zeide, als terloops:

— Men heeft mij wel eens wat verteld van het fraaie wapenrek, dat hier in deze villa aanwezig moest zijn. Ik zie het hier echter niet!

— Het hangt in een kleinen salon, Graaf! antwoordde Raffles ernstig. Zoudt gij het wel eens willen zien?

— Zeer gaarne! zeide de bezoeker, terwijl hij haastig opstond. Ik ben een groot liefhebber van oude wapens.

Raffles stond tegelijkertijd langzaam op.

Charles zag hoe hij zijn rechterhand in den zak had gestoken.

Op zijn gelaat viel echter niets anders te lezen, dan hoffelijke bereidwilligheid.

Weer vloog een snelle blik uit zijn grijze oogen naar Charles en toen klonk zijn stem even rustig als altijd, terwijl hij zich tot den bezoeker wendde:

— Ik zal u gaarne tot gids zijn! Maar mag ik u er eerst even opmerkzaam op maken, dat uw toilet niet geheel en al in orde is?

De bezoeker week een stap achteruit en keek Raffles verbaasd aan.

— Mijn toilet? herhaalde hij, terwijl hij zijn blik als instinctief langs zijn kleeren liet glijden.

— Ja, waarde Graaf! Neen, gij kijkt te laag! Gij moet iets hooger wezen — kijk, daar is een spiegel!

De bezoeker trad haastig op den spiegel toe.

Hij tastte naar zijn das, vervolgens naar zijn boord en plotseling bleef zijn hand onbeweeglijk op dezelfde plaats.

Zijn oogen staarden strak in den spiegel.

— Ziet gij het nu? vroeg Raffles, die vlak achter hem was komen te staan, op denzelfden rustigen toon. Uw pruik is een weinig omhoog geschoven — neen! Geen enkele beweging, of het zou met u gedaan zijn! Weg die hand!

De gewaande Graaf had zich met een snel gebaar omgewend, wilde de hand naar zijn zak brengen.

Maar reeds keek hij in den loop van de zware revolver, welke Raffles hem onder den neus hield.

— Uw handen op, als ik u verzoeken mag! zeide Raffles met een vriendelijken klank in zijn stem. Zoo, mijnheer Greenwood, wees zoo goed hier even te komen, en onzen waarden paardenliefhebber te boeien.

Charles was met een paar stappen genaderd en sloot de boeien om de polsen van den gewaanden Graaf, welke Raffles hem had toegestoken.

Een dof gebrom van woede kwam uit de keel van den machteloos gemaakten schurk.

— Ja, mijn waarde heer, zeide Raffles, steeds even afgemeten, ik kan mij zeer goed voorstellen, dat gij u op het oogenblik in een onaangename positie moet bevinden! Ik vermoed, dat gij door een van mijn vele vrienden hierheen zijt gezonden met de opdracht, u van mij meester te maken. Gij ziet echter, dat deze taak niet zoo gemakkelijk is, als zij op het eerste gezicht wel lijkt.

Hij trad snel op zijn gevangene toe, en wreef zijn zakdoek eenige malen krachtig over het voorhoofd van den man, nadat hij hem de pruik had afgerukt.

— Ik dacht het wel, bromde hij. Gij schijnt nog zeer jong te zijn. Hoor eens hier, mijn waarde heer, ik moest eigenlijk beleedigd zijn, dat uw lastgever het voldoende heeft geacht, een beginnening op mij af te zenden! Een man van het vak zou er wel voor gezorgd hebben, dat zijn pruik volstrekt niet kon bewegen!

Hij bekeek de pruik, die hij nog steeds in de hand hield en voegde er op afkeurenden toon aan toe:

— Zij is trouwens niet zeer goed gemaakt ook! Het is een gewone tooneelpruik, en die deugen volstrekt niet voor het werk, dat gij hadt moeten verrichten. Bedenk, dat het nu klaarlichte dag is. Ten overvloede paste zij geheel niet bij de kleur van uw oogen — dat is iets, waarop men goed moet letten, als men zich vermomt. Ik geef u dit lesje geheel gratis, misschien kunt ge er later uw voordeel nog wel mee doen.

De afgezant van professor Lynch had zwijgend en met oopen geklemde tanden toegelusterd.

Hij had zijn stevig gekluisterde handen langzaam laten zakken en had zich op een stoel laten neervallen.

— Wat denkt gij met mij te doen? vroeg hij op doffen toon.

— Dat weet ik nog niet zeker! zeide Raffles kalm. O, uw leven loopt in geen geval gevaar! voegde hij er op minachtenden toon aan toe, toen hij de verschrikte uitdrukking in de oogen van den bandiet zag.

Plotseling trad hij op het raam toe.

Er reed een groote auto voorbij, waarin een viertal elegant gekleede heeren zaten.

Zij keken allen naar het raam van Raffles' studeervertrek omhoog maar wendden haastig weer den blik af, toen zij het gelaat van den bewoner ontwaarden.

— Ja, ja, bromde Raffles, ik zie het al! Die heeren vormen als het ware de achterhoede! Zoodra gij mij bewusteloos of op andere wijze onschadelijk zoudt hebben gemaakt, zou waarschijnlijk een van die vier elegante heeren aanbellen en tegelijk met de anderen zou hij binnen dringen — en dan had het wel eens met John Raffles afgeloopen kunnen zijn, want ik behoef er natuurlijk geen geheim van te maken, dat gij inderdaad den man vóór u hebt, aan wien professor Lynch een doodelijken haat heeft gezworen. Heb ik geen gelijk, mijn waarde graaf?

De gevangene verroerde zich niet en wierp slechts een blik van machteloze woede op den vrager.

— Van mij zult gij niets hooren! zeide hij op vastberaden toon.

— Dat strekt tot u eere! riep Raffles uit. Menigeen zou in uw plaats ter wille van een paar honderd pond wellicht het geheim van zijn meester verraden! Gij wilt mij dus niet goedschiks zeggen, wat de plannen van Professor Lynch zijn?

— Neen! Gij zoudt mij eerder kunnen dooden riep de gevangene op woesten toon, terwijl hij Raffles een tartenden blik toewierp.

— Daaraan denk ik geen oogenblik, mijn-

heer! antwoordde Raffles kalm. Ik zal u wel op een andere wijze weten te dwingen.

Hij liep snel op een wandkastje toe, opende de deur en nam een kleinen flacon van een der planken.

Hij opende het fleschje snel, terwijl hij Charles beval:

— Houdt hem op den stoel neer!

Het volgende geschiedde bliksemsnel!

Voor de gevangene goed en wel wist, wat er gebeurde, was Charles op hem toegesprongen en drukte hem uit alle macht op den stoel neer.

Tegelijkertijd greep Raffles hem met twee vingers van de rechterhand bij den neus, drukte dien toe, en toen de gevangene met een onwillekeurig gebaar den mond opende, liet Raffles met de rechterhand een paar druppels uit het fleschje in zijn keel vloeien.

— Laat maar los! zeide de Groote Onbekende daarop tot Charles.

— Wat hebt gij mij ingegeven? brulde de gevangene, terwijl hij zelfs onder zijn schmink verbleekte. Gij hebt mij vergiftigd!

— Volstrekt niet, mijn waarde! hernam Raffles bedaard. Gij maakt u noodeloos ongerust. Het drankje, hetwelk ik u ingaf, heeft volstrekt geen gevaarlijke nawerking. Alleen zal het u noodzaken dingen te vertellen, die gij liever vóór u zoudt willen hebben houden.

Een sissende klank kwam over de lippen van den woedenden graaf.

— Dat zou ik wel eens willen zien!

— Gij zult het niet zien en niet hooren ook en zelfs niet gevoelen, hernam Raffles kalm. Gij kunt er volstrekt niets tegen doen.

De gevangene staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan.

— Gij zijt dus de duivel! stamelde hij.

— O neen! zeide Raffles. Gij doet mij te veel eer aan! Ik ben maar een gewoon sterfeling, maar ik wil niet ontkennen, dat ik door langdurige studie sommige geheimzinnige krachten ontdekt heb, die mij nu en dan van groot nut zijn!

Onder het spreken had Raffles geen oog van den gevangene afgewend.

Hij zag, hoe diens blikken beneveld werden als die van een dronkaard.

Zijn oogleden trilden en hij had blijkbaar moeite zijn oogen open te houden.

Toen begon hij met het hoofd te knikken, als iemand, die door een onweerstaanbaren slaap overmand wordt.

Nog eenmaal hief hij het hoofd op, nog eenmaal trachtte hij met een laatste krachtsinspanning op te staan, en toen viel hij weer in zijn stoel terug en rolde zijn hoofd slap op zijn schouder.

De gewaande Graaf de Saint Brie was bewusteloos!

Raffles keek den man eenige oogenblikken

aan, terwijl er een tevreden lachje om zijn lippen speelde.

— De verdoovende uitwerking van mijn middel is dus in ieder geval reeds boven iederen twijfel verheven! zeide hij. Nu is de vraag, of het mij verder niet in den steek laat!

Kun je er aanstonds de proef van nemen? vroeg Charles.

— Ik moet nog een paar minuten wachten, totdat het vocht zich goed met zijn bloed vermengd heeft!

Ongeveer vijf minuten gingen in stilzwijgen voorbij.

Toen trok Raffles een stoel naar zich toe en nam vlak vóór den bewusteloze plaats.

Hij greep diens linkerhand stevig in zijn rechter, zoodat hij ook den pols kon omvatten en vroeg toen:

— Wie zijt gij?

— Ik heet Pierre de Bonneville!

— Gij zijt in dienst van professor Lynch?

— Ja!

— Gij waart hier gekomen om mij te dooden?

— Indien het even mogelijk was, moest ik u levend in handen van mijn meester overleveren!

Deze antwoorden waren op doffen toon gesproken.

De stem van den gevangene klonk als die van een somnambule, die in trance verkeert.

Toen zette Raffles zijn vragen voort.

— Er zijn zeker nog andere plannen?

— Ja!

— Het zou bijvoorbeeld mogelijk geweest zijn, dat uw aanslag mislukte — zooals nu bijvoorbeeld het geval is geweest, wat zou er dan geschied zijn?

— Dan zouden wij u dezen nacht overvallen hebben! kwam het antwoord.

— Op welke manier?

— Wij bezitten een sleutel van de kleine tuindeur! Wij zouden den hond vergiftigd hebben en wij zouden u in uw slaap hebben overvallen!

— Wel, dat is een voortreffelijk plan! riep Raffles met gewaande geestdrift uit. Dat had bepaald moeten slagen. Gij hadt zeker een opdracht, aanstonds rapport te gaan uitbrengen, als uw zending hier mislukt was?

— Ja! Er werd rekening mede gehouden, dat gij niet alleen zoudt zijn, en dat ik er niet in zou slagen u machteloos te maken!

— Waar zoudt gij professor Lynch vinden?

— Om vijf uur in een klein café van de Rue de Montmartre. Het heet „In de springende haas.”

— Ik dank u! antwoordde Raffles, terwijl hij kalm een sigaret opstak.

Hij liet de hand van den man los en keek Charles veelbeteekenend aan.

— Het was een welbestede middag, mijn jongen. Wij hebben geen klagen!

— Wat ben je nu van plan?

— Wel, dat is duidelijk! Ik wil de plaats van dien man innemen!

— Maar dat is vreeselijk gevaarlijk! riep Charles verschrikt uit. Je kunt ontdekt worden en dan hangt je leven aan een zijden draad!

— Ik zal mij wapenen! hernam Raffles eenvoudig.

— Maar je zult alleen moeten gaan! ver-

volgde de jonge man.

Raffles haalde de schouders op.

— „De springende haas” is een druk bezocht, tamelijk fatsoenlijk café en ik zal wel zorgen, dat de schurken mij niet naar een plaats lokken, waar ik niet wil komen!

— Maar deze man dan?

— O, hij blijft minstens nog vijf uur in dezen toestand. Dan pas herkrijgt hij langzamerhand zijn bewustzijn. Wij zullen hem binden en knevelen en in een afgelegen vertrek opsluiten.

HOOFDSTUK VII.

EEN GEVAARLIJK SPEL.

Pierre de Bonneville werd stevig geboeid en daarop bonden de beide mannen hem een doek om den mond, waarop zij hem gezamenlijk naar een ander vertrek droegen, hetwelk zij stevig konden afsluiten.

Sedert de komst van den afgezant van Professor Lynch was nauwelijks een half uur verlopen!

Het was nu vier uur.

Raffles had een handspiegel en zijn schminkdoos medegenomen en begon nu met de grootste zorgvuldigheid het gelaat van den bandiet te bestudeeren en na te maken.

Toen hij de pruik had opgezet en de korte, rossige knevel op zijn bovenlip had geplakt, was de gelijkenis verrassend.

Het eenige was, dat Raffles bijna een half hoofd groter was dan de Franschman.

— Ik zal schoenen zonder hakken aantrekken zeide hij, toen hij met zijn vermommen gered was, dat zal mij in ieder geval nog wel wat kleiner maken.

De beide vrienden sloten de zolderdeur zorgvuldig en begaven zich weer naar het studeervertrek.

Hier veranderde Raffles zijn schoenen tegen een paar laarzen zonder hakken en bekeek zichzelf in den grooten spiegel tusschen de beide ramen.

— Zou ik het zoo durven wagen? vroeg hij, zich tot Charles wendende.

De jonge man wierp een onderzoekenden blik op het gelaat van zijn vriend en draaide toen om hem heen.

— Het is en blijft natuurlijk hoogst gevaarlijk, met een kerel als Lynch, maar je bent in ieder geval zoo goed als onherkenbaar!

— Dat is de hoofdzaak! zeide Raffles.

Hij stak zijn revolvers bij zich, greep den hoed, dien Pierre de Bonneville bij zich had en zette dezen op.

— Wat moet ik doen? vroeg Charles.

— Je blijft kalm hier en geeft goed acht op alles wat er in den omtrek voorvalt.

— En Suzanne?

Raffles' gelaat vertrok.

Zijn oogen stonden ernstig, toen hij op doffen toon zeide:

— Suzanne moet hier blijven! Zeg haar maar dat ik wegens een dringende aangelegenheid buitenshuis ben geroepen. Gedeeltelijk is dat ook waar. Maar nu zie je zelf, waartoe het moet leiden, dat ik mij heb laten overhalen als haar voorged op te treden, en nu is zij nog slechts enkele uren onder mijn hoede.

Hij zuchtte diep, drukte Charles de hand en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

In de vestibule liep Henderson op en neer als een trouwe waakhond.

Hij wilde de deur openen voor den gewaanden bezoeker van zijn meester, toen Raffles hem lachend toeriep:

— Laat maar, Henderson! Ik ben het!

Verbaasd bleef de chauffeur staan.

Met enkele woorden bracht Raffles hem op de hoogte en ried hem nogmaals dringend aan, een oogje in het zeil te houden.

Hij opende nu zelf de straatdeur en wierp voorzichtig een blik naar buiten.

Niets verdachts liet zich zien.

Raffles trok de deur snel toe en liep den voortuin door.

Hij opende het hek, overtuigde zich nogmaals, dat hij niet bespied was en sloeg toen snel den weg naar Parijs in.

Hij riep de eerste de beste huurauto aan, die hem achterop reed en gaf den man het adres van de „Springende haas” in de Rue de Montmartre op.

Het was juist vijf uur toen hij uitstapte en het onaanzienlijke, maar keurig onderhouden eethuis binnentrad.

Zijn scherpe oogen behoefden slechts even

rond te zien om in een hoek van de kleine dinersaal, dicht bij de trap, die naar de eerste verdieping voerde, het gelaat van professor Lynch te ontwaren.

De geleerde scheen eenigszins ongeduldig te zijn en trommelde zenuwachtig met de vingers op het marmeren tafelblad.

De gewaande Bonneville liep recht op het tafeltje toe, nam plaats en bestelde een glas bier aan den toeloopenden kellner.

— Wel? vroeg professor Lynch, terwijl de kellner buiten het gehoor was.

— Het is mislukt, chef!

Lynch stiet een gedempten vloek uit.

Hij balde woedend de vuist en wierp den bringer van de ongelukstijding een donkeren blik toe.

— Men schijnt mij dus verkeerd te hebben ingelicht? zeide hij.

— Hoe zoo, meester? vroeg Raffles op onnoozelen toon.

— Hoezoo? herhaalde Lynch nijdig. Uw onmiddellijke chef had mij medegedeeld, dat gij een van de bekwaamste leden van zijn bende was. Het spijt mij dat ik hetzelfde niet kan zeggen. Wilt gij eens zeggen hoe het komt, dat gij, goed toegerust als gij waart, Raffles toch niet onschadelijk hebt kunnen maken?

De gewaande Bonneville speelde den beleedigde.

— Neem het mij niet kwalijk, meester, maar als ik met hem alleen te doen had gehad, zou het mij zeker wel gelukt zijn, hij had echter iemand bij zich, een vriend, die hem blijkbaar nooit verlaat en tegen twee mannen gevoelde ik mij niet opgewassen!

Lynch bromde wat in zich zelf en vervolgde toen met onderdrukte woede:

— Hebt gij dan in het geheel geen pogingen gedaan, om hen van elkander te scheiden?

— O ja! Natuurlijk heb ik dat getracht! Maar ik geloof dat zij achterdocht koesterden. Ik vroeg hem zijn wapenrek te mogen zien en aanstonds stonden zij beiden tegelijk op, om mij naar het aangrenzend vertrek te brengen.

— En toen hebt gij de poging opgegeven?

— Wat had ik anders moeten doen? merkte de gewaande Bonneville eenigszins ongeduldig op. Er was bovendien ook nog een bediende in huis, een kerel als een boom, die zeker onmiddellijk zou zijn komen toelopen, bij het eerste gevaar dat zijn meester liep.

Professor Lynch beet woedend op zijn nagels.

— Nu, alles is nog niet verloren! meende Raffles op zoetsappigen toon. Wij kunnen het immers van avond nog eens probeeren, maar dan zou ik u raden om minstens vier man mede te nemen!

— Als wij den hond eenmaal vergiftigd hebben, merkte Lynch op, kan dat ook niet moeilijk vallen! Maar al die omslag zou niet

noodig geweest zijn, als gij wat meer bekwaamheid aan den dag hadt gelegd.

— Maar misschien kan ik mijn fout nog herstellen, meester! riep Raffles uit. Wilt gij mij dat niet toestaan?

— En hoe zoudt gij dat dan willen doen? vroeg Lynch op schamperen toon.

— Ik ken de inrichting van het huis, ik weet ook, waar de slaapkamer van Raffles is, en tenslotte heb ik een nagmaakte sleutel van de achterdeur, terwijl ik er bij het heengaan in ben geslaagd, snel een wasafdruk te maken van het slot van zijn slaapvertrek!

— Hebt gij dat werkelijk gedaan? riep Lynch uit, terwijl zijn stem een weinig minder barsch klonk.

In plaats van te antwoorden, stak Raffles de hand in den zak en haalde er een wasafdruk uit, dien hij in de auto zelf had gefatsoeneerd.

Lynch nam den wasafdruk in zijn handen en knikte eenige malen tevreden.

— Dat is goed werk! zeide hij toen. Ik verzoen mij een weinig met de flater van daar-even. Ben je in staat er een sleutel naar te vervaardigen?

— Maar wat denkt gij wel van mij, meester? riep de gewaande Bonneville beleedigd uit. Natuurlijk kan ik dat! Ik zal u naar dezen wasafdruk een sleutel vervaardigen, die minstens even goed, zoo niet beter is dan die, welken de Groote Onbekende bij zich draagt.

— Zoo mag ik het hooren! riep Lynch opgewekt uit, terwijl hij den man, die tegenover hem zat, op den schouder klopte. Wij zullen vanavond met z'n vieren binnendringen. Gij zult ons den weg wijzen, en wij zullen hem onverhoeds in zijn slaap overvallen.

— En wanneer zal de inval plaats hebben? vroeg Raffles, blijkbaar door den lof gestreeld, dien hem werd toegezwaaid.

— Dat weet ik nog niet juist! antwoordde Lynch. Hebt gij niets kunnen ontdekken van zijn levenswijze hier in Parijs?

Raffles knikte bevestigend en zeide verheugd:

— Nu zal ik u bewijzen, dat ik toch niet de ezel ben, waarvoor gij mij hebt willen verslijten. In den loop van het gesprek heb ik vernomen, dat Raffles, wanneer hij niet uitgaat, reeds om elf uur te bed gaat. Wanneer hij echter uitgaat, zooals hedenavond, dan soupeert hij meestal in een der groote restaurants aan den Grooten Boulevard en dan komt hij niet vóór één uur, half twee thuis.

— Nu, dan doen wij het handigst als wij den inval op twee uur stellen. De villa is klein en kan van alle zijden genaderd worden, zoodat wij gemakkelijk kunnen zien, of er nog ergens licht brandt.

— Dat lijkt mij een goede tijd! zeide Raffles. Waar zal ik u treffen?

Lynch dacht even na en zeide toen:

— Wij kunnen bijeen komen bij de Porte de Neuilly. Op den hoek van de Avenue de la Grande Armée bevindt zich een groot café. Daar komt gijlieden allen, en daar zal het minder opvallen dan elders! Men kent mij daar trouwens in het geheel niet, en ten overvloede zal ik niet zelf binnentreden. Ik wacht op u aan den uitgang van het restaurant. Eigenlijk is het mijn gewoonte niet, persoonlijk aan dergelijke ondernemingen deel te nemen, maar mijn wraak zou niet volledig zijn, als ik niet in eigen persoon de gevangenneming van Raffles zou kunnen leiden!

— Afgesproken, meester! zeide de gewaande Bonneville, terwijl hij zijn hoed greep en zijn glas bier in één teug naar binnen sloeg.

Maar Lynch riep hem met een wenk terug.

Hij bracht zijn mond dicht bij het oor van zijn gewaanden medeplichtige en vroeg toen fluisterend:

— Hebt gij al voor vergift gezorgd?

— Neen, heer! Maar ik kan het wel bestellen!

— Dat is te gevaarlijk! zeide Lynch, terwijl hij Raffles een klein zorgvuldig dichtgebonden pakje in de hand drukte.

— Hier hebt gij een snel en zeker werkend vergift. Doe dit in een weinig worst en als de hond er van gegeten heeft, zal hij als door den bliksem getroffen neervallen.

— Uitstekend, meester! fluisterde Raffles, terwijl hij het pakje in zijn zak liet glijden.

De beide mannen wisselden een handdruk met elkaar en het volgend oogenblik had Raffles het café verlaten.

Op straat stond hij een oogenblik in beraad, om, nu hij Lynch in het café had achtergelaten, den misdadiger eenvoudig te laten arresteren.

Hij bedacht echter, dat hij zich hierdoor zelf in groot gevaar zou brengen, want natuurlijk zou Lynch nu onmiddellijk raden, van welken kant de wind woei en Raffles op zijn beurt in het verderf kunnen storten.

Neen, dit was een zaak, die tusschen hen beiden moest worden uitgevochten.

Bovendien verkeerde Raffles in het onzekere, of er hier in Frankrijk tegen den Koning der Misdadigers wel voldoende bewijzen bestonden om hem voor een rechtbank te brengen, want aan een arrestatie alleen had de Groote Onbekende niet genoeg.

Hij vervolgde dus langzaam zijn weg, volgde den Boulevard des Capucines, tot hij de Kerk de Madeleine bereikt had.

Hij had opzettelijk langzaam geloopt, teneinde zich te overtuigen, dat Lynch hem niet volgde.

Tot zijn blijdschap bemerkte hij echter al ras, dat zijn vermomming daartoe te goed was geweest!

Blijkbaar had de geleerde niet het minste

wantrouwen gekoesterd.

Raffles moest glimlachen bij de gedachte, dat zijn doodsvijand zich op nauwelijks eenige centimeters afstand van hem had bevonden, zonder het te weten.

Voor de prachtige kerk nam hij een auto, en liet zich weer naar de villa in Neuilly brengen, waar Charles hem reeds vol ongeduld wachtte.

Hij stond verheugd op, toen hij Raffles zag binnenkomen.

— Je hebt hem gezien en gesproken? vroeg de jonge man.

— Ja! antwoordde Raffles opgewekt, terwijl hij zijn hoed in een hoek wierp en de pruik afzette.

— Was hij alleen?

— Geheel alleen!

— Dus het gevaar was niet zoo groot?

— Er was in het geheel geen gevaar! Bij de minste verdachte beweging, of bij het minste blijk, dat hij mij had herkend, zou ik hem hebben neergeslagen en het hazenpad hebben gekozen.

— En heeft Bonneville in zijn bewusteloosheid de waarheid gezegd?

— Ongetwijfeld! Mijn nieuwe middel heeft uitmuntend gewerkt!

— Dus zij komen ons heden nacht overvallen?

— Ja!

— Zijn zij talrijk?

— Zij komen met hoogstens vier man waarschijnlijk — behalve den aanvoerder.

— En wie zal die aanvoerder zijn? Lynch zeker?

— Pardon! Je onderdanige dienaar in eigen persoon!

— Wat? riep Charles uit. Zul jij de aanvoerder zijn?

— Zooals je zegt!

— Je zult hen dus zelf den weg naar en in je huis wijzen?

— Om je te dienen!

Charles liet zich verbaasd op een stoel neerzinken.

Toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

— Maar Nero zal blaffen! riep hij uit, zoo zal alles verraden worden.

— Wel neen! Zij hebben mij vergift voor den hond meegegeven!

— Maar Edward, riep Charles verschrikt uit. Je denkt er toch niet aan je prachtigen hond van het leven te berooven?

— Ik denk er niet aan! antwoordde Raffles kalm.

Hij haalde het pakje vergift uit zijn zak en wierp het in het kastje, waaruit hij zooeven den bedwelmenden drank had genomen, waarop hij de deur weer zorgvuldig sloot.

Charles had zijn bewegingen nieuwsgierig gevolgd.

— Maar er is toch iets, dat ik niet begrijp, zeide hij toen. Je geeft dus den hond een gewoon stuk worst of vleesch, want als ik het wel begrijp, is aan jou de taak opgedragen, het beest naar de andere wereld te helpen.

— Juist, Charles!

— Nu dan, zoodra het dier tegenover je staat, zal het kwispelstaartend tegen je opspringen en door luid blaffen zijn vroolijkheid te kennen geven. Lynch zal dus al dadelijk zien, dat hij bedrogen wordt.

— Denk je dat? vroeg Raffles kalm.

Hij wachtte het antwoord van Charles niet af, maar drukte op den electrischen knop naast de deur.

Eenige oogenblikken later trad Henderson binnen.

— Wat doet Miss Suzanne, Henderson? vroeg hij op een toon, die ongeveer vriendelijk klonk.

— Zij is nog bezig haar goed te ontpakken, Mylord! antwoordde Henderson. Mejuffrouw Suzanne heeft reeds eenige malen naar u gevraagd. Ik heb gezegd, dat gij uit was, wegens een dringende zaak.

— Het is goed, Henderson! Ga aan Miss Suzanne zeggen, dat ik haar over een half uur verwacht! Ik moet met haar spreken! En dan maak je Nero los en brengt hem hier voor de deur.

Henderson was wel eenigszins verwonderd over dit laatste bevel, maar hij was al te zeer gewoon om blindelings te gehoorzamen, dan dat het hem ook maar een oogenblik zou zijn ingevallen een vraag te stellen.

Hij ging dus heen en Raffles sloot de deur.

Toen wierp hij Charles een glimlachenden blik toe, die niet zonder verbazing het bevel aan Henderson had vernomen.

— Wacht maar af! zeide Raffles. Dan zul je het wel zien!

Een paar minuten later naderden de snelle schreden van Henderson.

Blijkbaar had hij moeite, den grooten, sterken hond in bedwang te houden, die blijkbaar de aanwezigheid van zijn meester reeds geroken had.

Kort daarop klonk zijn krachtige stem door de gesloten deur.

— Hier ben ik, Mylord! Nero is bij mij!

— Het is goed, Henderson. Verwijder je dan maar eenige stappen, ik zal de deur wel openen.

Raffles trad nu op een kleine muurkast toe, waar eenige levensmiddelen stonden en nam van een schaal een carbonade-been.

Hij hief het glimlachend in de hoogte en zeide tot Charles:

— Ik heb hier in deze kast altijd eenige belooningen als Nero zich goed gedragen heeft, en let nu maar eens op.

Hij opende de deur, waartegen de hond reeds met zijn zware voorpooten stond te krabben, en het prachtige dier stormde vroolijk binnen.

Maar reeds het volgende oogenblik stond hij als uit brons gegoten stil en kwam toen met den staart tusschen de beenen en den buik over den grond sleepend naderbij, als duchtte hij een afstraffing met de zweep.

Charles keek in de grootste verbazing toe.

Zoo had hij den hond nog nooit gezien!

Raffles stak hem het been toe, dat de hond aarzeland aannam.

Hij kauwde er een paar stukjes vleesch af en plotseling, na even als dronken te hebben rondgewaggeld, viel hij als een blok terzijde en bleef bewegingloos liggen.

Charles trad verschrikt naderbij.

— Goede hemel, Edward! riep hij uit. Wat heb je het arme dier gegeven? Nero is dood!

— Volstrekt niet, beste jongen! zeide Raffles kalm, terwijl hij den hond zacht met den voet aanraakte, die dadelijk opsprong en nu vol uitgelaten vreugde door de kamer ronddraafde.

— Maar hoe is dat in 's hemelsnaam mogelijk! riep Charles uit.

— Het is doodeenvoudig, beste jongen! Ik heb er den hond op gedresseerd. Hij doet dit steeds, als ik hem iets toereik — mits ik het met de linkerhand doe. Bovendien, als ik geen vleesch bij de hand heb, doet hij juist hetzelfde als ik hem op een bijzondere wijze roep! Dat wil zeggen — het dier is er dan op voorbereid, wat hij moet doen! Je zult zien, dat het kunstje ons vannacht uitstekend te stade zal komen! Ga maar, Nero..!

Hij opende de deur voor den hond, reikte hem het been, maar nu met de rechterhand, over, en het dier stormde vroolijk weg.

— Zoo, en nu is het tijd om te dineeren, merkte Raffles op, terwijl hij een blik op de pendule wierp. Daarna zullen wij wat met Suzanne praten — en vannacht hoop ik, zonder dat zij er iets van merkt, met Lynch af te rekenen.

HOOFDSTUK VIII.

AL WEDER ONTKOMEN.

Het was dienzelfden nacht omstreeks één uur!

Raffles had den avond in gezelschap met Charles en de dochter van zijn overleden vriend in ernstige gesprekken doorgebracht, en het jonge meisje reeds voorbereid op de reis, welke zij naar Londen zou moeten maken.

Suzanne had zich reeds om tien uur ter ruste begeven.

Daarop hadden Raffles, Charles en Henderson hun laatste maatregelen genomen.

De Groote Onbekende had zich opnieuw ge-grimeerd en het uiterlijk van Pierre de Bonneville aangenomen.

Deze laatste was omstreeks negen uur in den avond weer bij kennis gekomen.

Henderson had hem wat voedsel gebracht en, met de revolver in de vuist, gewacht, tot de schurk zijn middagmaal had voleindigd.

Daarop had hij hem opnieuw gebonden en gekneveld.

De gevangene was trouwens nog te versuft om veel van zijn toestand te begrijpen.

Niet zoodra had Henderson het vertrek dan ook verlaten, waar hij gevangen zat, of hij viel opnieuw in een diepen slaap.

Omstreeks twaalf uur verliet Raffles de villa en begaf zich aanstonds naar het café op den hoek van de Avenue de la Grande Armée en de Porte de Neuilly.

Een oogenblik zat hij er wel wat verlegen mee, hoe hij de medeplichtigen van Professor Lynch zou herkennen, maar gelukkig reddden deze zelve hem uit die verlegenheid, door hem reeds uit de verte snel te wenken.

Raffles trad op een tafeltje toe, waaraan drie kerels van een allesbehalve gunstig uiterlijk gezeten waren.

— Gij zijt laat, Bonneville! fluisterde een van de drie kerels, terwijl hij hem de hand toestak.

— De meester is hier reeds eenmaal binnen geweest, en heeft naar u gevraagd, zeide nu een tweede.

— Het is wat laat geworden! zeide Raffles. Het maken van den sleutel is mij niet meegevallen. Het is een vrij ingewikkeld slot, moet ge weten.

Raffles had iets besteld en stootte nu met zijn nieuwe vrienden aan.

— Op den goeden afloop van onze onderneming! zeide hij, terwijl hij zijn glas ophief.

— Daar stem ik mee in! zeide de man, die

het eerst gesproken had. Als wij nu dien vervloekten Raffles in handen krijgen, dan schiet er voor ons allen een goeden duit over!

— En vergeet daarbij niet, merkte nu de derde kerel op, dat het zeer wel mogelijk is, dat er een groot bedrag in zijn huis aanwezig is!

— Nu, dat zal Lynch wel voor zich alleen houden! meende Raffles met een schamper lachje.

De eerste van het drietal schurken wierp een verschrikten blik achter zich, alsof hij bevreesd was, dat de Koning der Misdadigers achter hem stond.

— Schreeuw niet zoo luid! zeide hij. Men weet nooit, wanneer de meester in de nabijheid is. Het zou u kunnen berouwen, wanneer hij te weten komt, wat gij van hem gezegd hebt!

Raffles haalde de schouders op en dronk zijn glas leeg.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond op en zeide:

— Het is tijd, mannen! De meester zal ons reeds wachten.

Allen stonden op en begaven zich naar buiten.

Inderdaad liep professor Lynch op eenigen afstand met kleine passen over het trottoir heen en weer.

Zoodra hij het viertal in het oog kreeg, maakte hij rechtsomkeer en verwijderde zich in de richting van Neuilly, terwijl de vier mannen hem twee aan twee op eenigen afstand volgden.

Op den hoek van de Rue du Marché, waar het zeer stil was op dit oogenblik, matigde Lynch zijn stappen, zoodat de vier mannen hem konden inhalen.

Raffles en een van de drie schurken, waren het eerst bij hem.

Lynch wendde zich tot den Grooten Onbekende en vroeg op zeer zachten toon:

— Hebt gij alles?

— Alles meester!

— Het vergift? De sleutel, wapens en chloroform?

— Alles, meester. Zelfs een paar boeien! De man die in handen van Pierre de Bonneville valt, komt er niet zoo gemakkelijk meer uit.

Het was goed, dat het donker was op deze plek, anders zou Lynch misschien de spottende uitdrukking hebben gezien, welke over het gelaat van den spreker vloog, toen hij deze woorden uitte.

— Nu dan — op weg! beval Lynch. Niet

allen bij elkaar echter, maar in twee groepjes. Wij zullen elkander aan de achterzijde van de villa weer treffen. Gij gaat vooruit, de Bonneville en neemt den hond voor uw rekening.

Weer scheidden de bandieten.

Zij liepen de lange Avenue de Neuilly af, die recht op den Boulevard Bourdon uitloopt.

Zij bereikten deze straat juist om twee uur.

Raffles had gedurende den weg slechts weinig woorden met zijn metgezel gewisseld, die trouwens geen veelprater scheen te zijn.

Even later stonden de vijf mannen onder het dichte gebladerte van de zware kastanjeboomen, welke zich achter in den tuin van de villa van Edward Lister verhieven.

Het was hier zeer donker.

De maan was achter de wolken schuil gegaan en het aantal lantaarns was in deze afgelegen voorstad zeer schaarsch.

Lynch wierp een vluggen blik om zich heen, ging tegen den muur staan en vouwde beide handen over zijn flauw gebogen rechterknie.

— Ga hier op staan en klim op den muur! beval hij Raffles.

Deze aarzelde geen oogenblik, maar zette zijn voet in de samengestregelde handen van zijn doodsvijand en wipte met een vlug sprongtje op den muur.

Het volgende oogenblik liet hij zich in de zachte aarde van een bloemperk neervallen, juist toen zijn metgezel op zijn beurt boven op den muur verscheen.

Ook deze was het volgende oogenblik naast hem.

Geduldig wachtten zij op de komst van de drie anderen, die zich spoedig bij hen bevonden.

— Waar is nu de hond? vroeg Lynch fluisterend.

— Daarginds staat het hok! antwoordde Raffles, terwijl hij op een donkere massa, aan het einde van een breed tuinpad wees.

Hij stak de hand in den zak en haalde er een stuk worst uit.

— Dit is genoeg om vier honden te vergiftigen! grinnikte hij.

Het volgende oogenblik liet hij een zacht, lonkend gefluit hooren.

Dadelijk daarop werd het gerammel van een ketting hoorbaar en Nero kwam uit zijn hok en bleef zachtjes grommend onbeweeglijk staan.

Toen liep hij Raffles tegemoet, zoover als de ketting het hem veroorloofde.

Deze sloop zachtjes over den rand van het gras naar het dier toe, tot 't vlak bij hem was en wierp hem toen het eindje worst toe.

De hond viel er gretig op aan, slikte het met eenige happen door, wankelde toen even op zonderlinge wijze heen en weer en viel als door den bliksem getroffen op een zijde, met alle vier pooten strak in de lucht gestoken.

Op eenige meters afstand waren Lynch en zijn mannen blijven staan en hadden in gespannen verwachting naar de handelwijze van Raffles gekeken.

Lynch uitte een zucht van voldoening.

— Ik wist wel, dat mijn vergift goed en vlug zou werken, fluisterde hij. Nu is de weg veilig! Hebt gij daar den sleutel, Bonneville?

— Ja meester!

— Open dan de deur!

Raffles haalde den sleutel te voorschijn en stak dien in het slot van een kleine tuindeur, waarvan het glas met stevige ijzeren stangen beveiligd was.

— Mijn vriend Raffles neemt goede voorzorgsmaatregelen! grinnikte Lynch zachtjes. Maar hij heeft er geen rekening mee gehouden, dat hij niet met kinderen te doen kreeg!

— Een waar woord, meester! beaamde de gewaande Bonneville. Wie u wil vangen, die moet al heel vroeg opstaan!

Hij had intusschen de deur zonder eenige moeite geopend, duwde haar zachtjes verder open en wierp een onderzoekenden blik in de donkere gang.

Alles was doodstil in de kleine villa.

Voorzichtig deed Raffles eenige stappen en bleef toen opnieuw luisterend stilstaan.

Daarop wenkte hij de vier mannen en allen traden geruischloos binnen.

Aanstands bemerkte Raffles, dat zijn gezellen tot de beste leden der bende moesten behooren, welker hulp Lynch had ingeroepen.

Want zij liepen volstrekt zonder eenig gerucht te maken, vlug voort, niettegenstaande er diepe duisternis in de gang heerschte.

— Zullen wij licht maken, meester? vroeg Raffles fluisterend. Ik ben hier beneden natuurlijk niet geweest. Het eenige dat ik weet is, dat de gang aan het einde een trap heeft, die naar de eerste verdieping voert. Daar zou ik den weg wel in het donker weten te vinden.

— Zou het niet gevaarlijk zijn? vroeg Lynch.

Raffles haalde de schouders op.

— Dat geloof ik niet! zeide hij. Raffles slaapt immers op de tweede verdieping — het is niet waarschijnlijk, dat het schijnsel van onze lamp boven te zien zou zijn.

— Nu, maak dan maar licht! beval Lynch.

Raffles haalde een kleine zaklantaarn te voorschijn en het volgende oogenblik werd de gang verlicht door een zwak schijnsel.

Bij dit licht gingen de vijf mannen voorzichtig verder.

Spoedig hadden zij het benedeneinde eener smalle trap bereikt.

Zij bestegen deze en bereikten zoo de eerste verdieping.

Blijkbaar hadden zij van een diensttrap gebruik gemaakt, want zij kwam boven uit op een tamelijk smalle gang, die oogenschijnlijk

achter de vertrekkende omleef en steeds door het bediendenpersoneel werd gebruikt.

Allen stonden nu een oogenblik stil.

Raffles scheen zich te bedenken over den weg, dien hij nu moest inslaan.

Toen richtte hij zich tot Lynch met de opmerking:

— Zou er u niet veel aan gelegen zijn, eens een kijkje te nemen in het studeervertrek van den Grooten Onbekende, meester? Wie weet, welke bijzondere dingen gij daar zult vinden!

— Je hebt waarachtig gelijk, Bonneville! fluisterde Lynch, terwijl zijn oogen boosaardig begonnen te schitteren. Ik zal daar misschien ontdekkingen kunnen doen, die mij later van het grootste nut kunnen zijn! Ha, ha! Ik wil wel eens de beroepsgeheimen van den Gentleman-inbreker leeren kennen!

— Welnu, dat vertrek moet zich op slechts weinige schreden afstands bevinden! hernam Raffles.

— Maar de deur zal gesloten zijn, meende Lynch.

— Dat hindert niet! Het moet al een zeer bijzondere deur zijn, als zij weerstand biedt aan de loopers van Henri de Bonneville! Gij kunt zijn bureau op uw gemak doorzoeken — en in dien tijd zullen wij vieren zijn slaapvertrek binnendringen en ons van hem meester maken!

Lynch wreef zich grinnkend de handen.

— Uitstekend, fluisterde hij. Breng hem dadelijk bij mij in het studeervertrek! Dat zal een aardige verrassing voor hem zijn!

— Vooruit dan! beval Raffles.

De mannen volgden de smalle gang, sloegen toen een hoek om en kwamen nu in een breede gang, die aan weerszijden verscheidene deuren had.

Raffles keek al zoekend even om zich heen.

— Deze moet het zijn!

Tegelijkertijd haalde hij een bos loopers te voorschijn en binnen enkele tellen had hij het slot gebroken.

Langzaam opende hij de deur.

Het vertrek was zeer donker, daar de gordijnen neergelaten waren.

Hij liet het licht van zijn lantaarn naar binnen schijnen en aanstonds bleek Lynch, dat Bonneville zich niet vergist had.

Hij knikte hem goedkeurend toe en trad op de teenen loopend binnen.

— Doet gij nu spoedig uw werk — en breng den gevangene hier! beval hij.

Raffles wenkte de andere mannen en nu sloopen zij de trap op, die naar de tweede verdieping leidde.

Daar gekomen stond Raffles stil, haalde den sleutel uit zijn zak, stak hem behoedzaam in het slot van een witgelakte deur en opende deze zachtjes, terwijl hij zijn metgezellen wenkte

hem te volgen.

Allen traden binnen.

Zij bevonden zich in de slaapkamer van den Grooten Onbekende.

Een groot bed stond in het midden van de kamer.

Raffles richtte er zijn lantaarn op.

Onder de dekens, met het gelaat in de kussens gedrukt, lag een man te slapen.

Hij scheen volstrekt niets van het binnenkomen der boeven te hebben gemerkt.

— Werpt u alle drie tegelijk op hem! beval Raffles fluisterend. Maar denk er om — volstrekt niet schieten! Laat uw revolvervoorloopig maar rusten! We moeten hem levend hebben! Denk om de groote belooning!

De drie mannen gingen ieder aan een kant van het bed en voor het voeteinde staan, en terwijl Raffles zijn revolver trok en achter hen plaats nam, als om den doodsvijand van Lynch den terugtocht af te snijden.

Tegelijkertijd wierpen de drie mannen zich op het bed.

Maar op het zelfde oogenblik werd het vertrek daghelder verlicht.

De schurken wilden verschrikt omkijken, maar zij hadden er den tijd reeds niet meer toe!

Drie paar ijzersterke handen drukten hun gezicht met kracht in de dekens en diezelfde handen boeiden hen met onbegrijpelijke snelheid, nog voor zij zich goed rekenschap van hun toestand hadden gegeven.

En daarna keerde Henderson, die zich met Charles reeds een uur in dit vertrek had bevonden, de drie weerloos gemaakte schurken om als poffertjes in een koekepan.

De drie gevangenen hadden nu het vrije uitzicht op hun vijanden — en dat uitzicht was allesbehalve geruststellend te noemen.

Want al die vijanden hadden een zware revolver in de rechterhand, welker loop met doodelijke juistheid op hun hoofd was gericht!

— Leg hen het zwijgen op! beval Raffles kortaf.

Henderson en Charles bonden de drie mannen een doek voor den mond, terwijl Raffles hen met zijn revolver in bedwang hield.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd.

— Leg hen nu allen in een afzonderlijken hoek van het vertrek neer! luidde het volgende bevel van den Grooten Onbekende.

Aanstonds werd het bevel uitgevoerd.

— En nu naar onzen vriend Lynch! fluisterde Raffles opgewekt. Ik zal hem een kans geven, zijn leven te redden — verspeelt hij die — zooveel te erger voor hem! Een onzer is op deze aarde te veel! Volgt mij, mijn vrienden! Hij is in de studeerkamer!

De drie mannen verlieten het slaapvertrek,

waarvan Raffles de deur weer zorgvuldig sloot en daalden de trap af.

— Denk er om, dat gij hem geen haar op het hoofd krenkt! fluisterde Raffles. Ik ben er zeker van, dat de kerel het dubbel en dwars verdient — maar ik wil hem niet dooden, zonder hem de gelegenheid te geven, zich te weer stellen! Ik wil hem de eer aan doen — zich in een eerlijk tweegevecht met mij te meten! Op den zolder is daar gelegenheid te over toe — zonder dat Suzanne er iets van bemerkt!

Het moet gezegd dat Henderson met nauwelijks verborgen verontwaardiging naar deze woorden had geluisterd.

Naar de eerlijke meening van den trouwen chauffeur was er aan iemand als Lynch niets verbeurd en had zijn meester het volste recht, hem als een hond neer te schieten!

De geleerde zelf immers zou geen oogenblik geaarzeld hebben, als hij daartoe kans had gezien, om Raffles door sluipmoord uit den weg te ruimen!

Hij haalde echter zwijgend de schouders op, als iemand die voor een raadsel staat en volgde zijn meester, die op zijn teenen naar de deur van de studeerkamer sloop.

Hij opende de deur behoedzaam en trad binnen.

Tot zijn verwondering zag hij, dat het licht niet brandde, hetgeen hij toch stellig had verwacht.

Daarentegen was het gordijn voor het raam terzijde geschoven.

Eenigszins ongerust trad Raffles het vertrek wat verder binnen, voorzichtig om zich heen spiedend.

Het volgende oogenblik stormde een gedaante van achter een groote boekenkast te voorschijn die juist naast de deur stond.

Het was professor Lynch!

In zijn opgeheven rechterhand schitterde een groot mes.

Geen seconde te vroeg zag Raffles het flikkeren van het doodelijk wapen in de vuist van zijn doodsvijand!

Hij bukte bliksemsnel, ontweek den neersuijzenden dolk en greep Lynch bij den rechterpols.

Maar hij had met een buitengewoon krachtig man te doen, geoefend in alle takken van sport.

Lynch liet nu het nuttelooze mes vallen, zette zijn rechtervoet achter het linkerbeen van Raffles en trachtte hem zoo te doen vallen!

Raffles wankelde even en dreigde te struikelen.

Lynch slaakte een gebrul van zegepraal.

— Dat had je niet gedacht, John Raffles? Ja, dat komt er van als men al te slim wil zijn, en vergeet dat de tegenpartij het wel eens in zijn hoofd kon krijgen, een blik uit het raam te willen werpen! En als hij dan den zoogenaamd dooden hond kalmpjes ziet rondloopen,

dan denkt hij daar het zijne van! Je zult me nu niet ontkomen!

Maar reeds hadden Henderson en Charles het gevaar begrepen, dat Raffles dreigde.

Zij snelden op hun beurt het vertrek binnen.

Charles draaide vliegensvlug het electrische licht op, zoodat de kamer nu baadde in een zee van licht.

Raffles had zich weten te herstellen en greep nu op zijn beurt zijn tegenstander stevig beet.

Henderson sprong den aanvaller op den rug en nu was het pleit spoedig beslist.

De chauffeur greep Lynch met zijn reusachtige vuisten in den nek en nu was de professor wel genoodzaakt Raffles los te laten, daar hij anders gevaar zou hebben geloopt onder de handen van den reus te stikken.

Raffles trok zijn goed weer recht en wierp Lynch een koelen blik toe.

— Gij schijnt toch nog iets te vroeg te hebben gejuicht, mijn waarde, zeide hij spottend. Erken maar, dat gij ditmaal uw meerdere hebt gevonden — al wil ik zelf de eerste zijn, om toe te geven, dat ik mijn hond ergens anders zoogenaamd had moeten vergiftigen! In dit opzicht hebt gij van groot doorzicht blijk gegeven!

De oogen van Lynch dwaalden als die van een in het nauw gedreven tijger door het vertrek.

Plotseling bleven zij op de deuropening gevestigd.

Raffles volgde de richting van zijn blik en had moeite een kreet te weerhouden.....

Op den drempel, gehuld in een sierlijke peignoir, het haar inderhaast opgestoken, zeer bleek en met starende oogen, stond Suzanne, de bevende handen over den boezem gevouwen.

Aller oogen waren op het jonge meisje gericht.

Raffles was de eerste die sprak.

Zijn stem had een heeschen klank, toen hij op gedempten toon vroeg:

— Gij — gij hebt — gehoord, miss?

— Alles — alles, mijnheer Raffles — antwoordde Suzanne toonloos.

Raffles boog het hoofd.

Zijn gelaat had een vale kleur verkregen.

Lynch stiet een kort lachje uit.

— Dat wist gij niet, jonge dame? vroeg hij op snijdend sarcastischen toon. Nu, dan wil ik u wel op de hoogte brengen! Die man daar is inderdaad John Raffles, de langgezochte inbreker! Gij behoeft slechts even naar de politie te telefoneeren en over enkele minuten bevindt hij zich in hechtenis! Wat, aarzelt gij nog?

Het meisje wierp den schurk een minachtenden blik toe.

— Wie zijt gij? vroeg zij toen op kouden toon. Wat doet ge hier?

— Wie hij is, Miss? riep Henderson met stentorstem. Hij is de grootste schurk, dien

de zon ooit heeft beschenen! En wat hij hier komt doen? Den vriend van uw dooden vader vermoorden.

Het jonge meisje knikte langzaam met het hoofd.

— Nu begrijp ik het, zeide zij, steeds op dienzelfden zachten, droevigen toon. Ik ben wakker geworden door uw worsteling en door de luide stemmen. Ik heb alles gehoord! Maar liever zou ik sterven, dan den man aan de justitie overleveren, dien mijn vader steeds zijn besten vriend noemde! Dat hij niet wist, wie gij waart, mijnheer, — dat maakt voor mij geen verschil!

Lynch slaakte een dierlijken kreet van woede.

Voor Henderson er op verdacht was, rukte hij zich uit diens greep los, snelde naar de deur, greep het jonge meisje bij de tengere schouders en zette haar als een schild voor zich.

De drie mannen hieven met een onwillekeurig gebaar hun revolver op.

Maar Lynch bukte zich slechts en riep terstond:

— Schiet nu maar! Schiet als ge durft! Gij zoudt dan dit onnoozele wicht tegelijk moeten dooden!

Steeds het jonge meisje voor zich uithoudend, schreed Lynch het vertrek uit.

Toen duwde hij haar snel van zich af, en was met een paar sprongen verdwenen.

Henderson wilde hem nasnellen, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen.

Zijn gelaat stond zeer ernstig.

— Laat dat, Henderson! beval hij.

Toen wendde hij zich tot Suzanne.

Zijn stem klonk dof, toen hij zeide:

— Ik heb het wel geweten, Miss, dat het niet zou gaan! Maar uw goede vader drong aan — en een besten vriend weigert men niets! Vergeef mij, dat ik u zoo smartelijk diep heb bedroefd — en ga nu doen, wat Lynch u zoo even aanried!

— Nooit! riep Suzanne op hartstochtelijken toon, terwijl zij krachtig ontkennend het mooie hoofdje schudde. Ik zou mij zelf verachten! Gij zijt vrij!

— Lynch zal mij zelf wel gaan aangeven! zeide Raffles schouderophalend.

Op dat oogenblik klonk er in den tuin een schot.

Raffles snelde naar het raam.

Hij zag juist, hoe Lynch hinkend en strom-

pelend naar den muur van den tuin snelde en er met inspanning van al zijn krachten overheen klom.

Nero zat bewegingloos op het smalle tuinpad. Het trouwe dier had den ellendeling aangevallen op zijn vlucht en was nu zwaar gewond — misschien dood.

Raffles hief dreigend de vuist op.

Toen hernam hij rustig:

— Lynch zal mij nu wel niet schaden — de hond heeft hem te erg toegetakeld! Hij zou trouwens zelf zijn hals in den strop steken, als hij mij op dit uur in dien toestand ging verraden! Maar toch moeten wij hier aanstonds weg, Miss! Ik zal u aanstonds naar een mijner vertrouwde vriendinnen rijden, een oude, eerwaardige dame, die gij ook moet kennen, Gravin de Noailles! En als gij daar eenmaal zijt — dan scheiden zich onze wegen.....

Het jonge meisje trad met tranen in de oogen op Raffles toe.

— Gij verlaat mij?

— Ik moet, miss!

— En — gij blijft wie gij zijt?

— Ja, miss! antwoordde Raffles, en nu klonk zijn stem weer staalhard. De redenen zouden u geen belang inboezemen — maar ik kan geen ander meer worden dan ik ben — John Raffles! Ga voor een auto zorgen, Henderson, zoo wendde hij zich tot den chauffeur. Wij vertrekken aanstonds!

— En de schurken boven? vroeg Charles zacht.

— Ik zal de politie telephonen!

— Maar dit huis is nu niets meer voor je waard!

— Ik heb het gisteren reeds verkocht! Ga u verder kleeden, miss! De tijd dringt! zeide Raffles niet onvriendelijk, maar met nadruk, tot het jonge meisje. Wij moeten over een kwartier vertrokken zijn! Dan zeg ik u vaarwel, zoodra ik u veilig in handen mijner oude vriendin weet! Maar reeds nu zeg ik u — ofschoon ik maar een inbreker ben, een paria — als gij ooit de hulp noodig hebt van een krachtig man, die u in leven en dood terzijde wil staan, plaats dan slechts een advertentie in de „Times” van dezen: inhoud „Suzanne roept u!” en ik zal u bijstaan, al moest ik er voor door de hel gaan! En waar gij gaat of staat — steeds zal het wakend oog van Raffles uit de verte op u gevestigd zijn!

De volgende aflevering bevat:

Een vervolging rondom den aardbol

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885